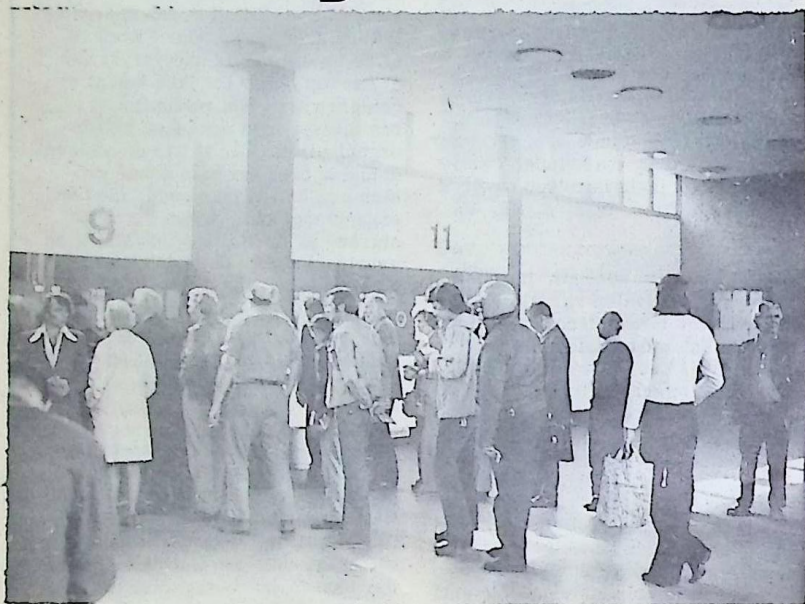

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

8/74 1 kr 5. Årg.

Krise og Arbejdsløshed

Arbejdsformidlingen på Nordre Fasanvej

Daglig hører vi om fabrikslukninger og indskrænkninger, stadig flere kastes ud i arbejdsløshedens forbandelse, og mange går i stadig angst for at blive fyret. Arbejdsløshedsprocenten er oppe på 4,3 dvs. at over 40.000 er uden arbejde. Der til skal lægges alle dem, der arbejder på deltid og som ikke bliver registreret, dem der ikke er arbejdsløshedsforsikrede og dem, der går på specialarbejderskoler.

Arbejdsløsheden skal ikke søges i en dårlig regering, som DKP gør,

eller i "EF's forbandelser". Arbejdsløshed og kriser har deres rod i det kapitalistiske samfundssystem. Kapitalisterne producerer ikke for at tilfredsstille massernes behov, men for at sikre sig profitter så store som overhovedet muligt. Kriser opstår først og fremmest ved, at varerne ikke kan finde afsætning. Der er produceret flere af dem, end forbrugerne kan købe. Ikke fordi de har alt, hvad de har behov for, men fordi arbejderklassens løn ligger langt under de værdier, den skaber. Derfor skabes der merværdi, altså profit til kapitalisten, og derfor

opstår der med mellemrum overproduktionskriser, som kaster arbejderne på gaden ud i nød og elendighed, hvor situationen er, at man mangler de mest almindelige varer, fordi der er produceret for mange af dem.

Således er det kapitalistiske system indrettet. Og uanset hvilken regering der administrerer dette system, kan det kun blive på dette systems betingelser. På nøjagtig samme måde, som man ikke kan sætte sig ud over naturlovene.

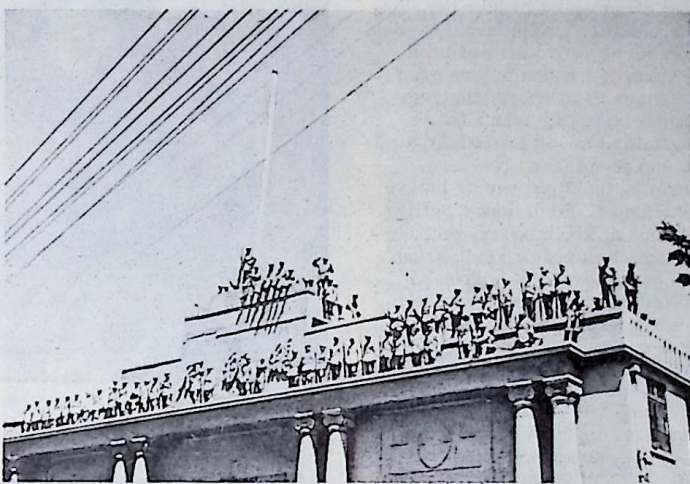
Situationen i dag er ikke et udtryk for at den kapitalistiske overproduktionskrise er indtrådt. Vi befinder os på tærsklen til den.

Det, der sker for øjeblikket er, at samtlige kapitalistiske lande sætter alt ind på at "eksportere krisen". Samtlige kapitalistiske lande forsøger at øge eksporten og mindske importen. Dette betyder en meget hård konkurrence mellem de forskellige kapitalister og kræver enorme kapitalinvesteringer for at udvikle produktionsapparatet og skabe bedre betingelser for afsætningen. Det er derfor der er indskrænkninger i byggeriet og anlægssektoren med tilsvarende arbejdsløshed i disse brancher og dem, der producerer til disse områder. Det er derfor samtlige virksomheder rationaliserer og effektiviserer produktionen, koncentrerer den om nogle få produkter, alt sammen i et forsøg på at styrke sig over for konkurrenterne.

Fortsættes side 6

KINA: 25 års sejrrig socialistisk opbygning

Se side 4

Den 23. april, 1949, besatte Folkets Befrielseshær borgerskabets præsidents palads i Nanking. Dette markerede Kuomintang's reaktionære regimes endelige fald.

Tillidsmand hetzer mod udenlandske arbejdere

En af de ting som vil følge i sporet på arbejdsløsheden bliver hetzen mod de udenlandske arbejdere. Først og fremmest vil den borgerlige presse føre sig frem med den værste racisthetz som i indholdet ikke adskiller sig fra den hetz som Hitler og hans lige forsøgte at præge på den tyske arbejderklasse.

Takket være borgerklassens villige lakej-journalister eksisterer der blandt danske arbejdere opfattelser som "fremmedarbejdere tager arbejdet fra os" og "de er skyld i arbejdsløsheden". Er det tilfældet? Nej. For bare et år siden rådede der det Socialdemokratiet kalder "fuld beskæftigelse" på arbejdsmarkedet, og firmaerne iværksatte store annoncekampagner for at trække arbejdskraft til forbrickerne. Ligeledes har man d.v.s. staten, LO og arbejdskøberne oprettet arbejdsmarkedsnævn, som tager sig af at skaffe udenlandske arbejdere til landet Arbejdere som for størstedelens vedkommende er unge og stærke (57% er under 30 år). De bliver sat til det mest beskidte, usunde og underbetalte arbejde og kun i den forstand kan man sige at de "tager arbejdet fra os". Nemlig det arbejde som de danske arbejdere ikke vil røre med en ildtang. Et godt bevis på dette, er at arbejdskøberne nu forlanger som betingelse for at sende udenlandske arbejdere hjem, er at danske arbejdere skal tage det beskidte, usunde og underbetalte arbejde i stedet.

At sige at arbejdsløsheden skyldes de udenlandske arbejdere, tjener kun til at skjule den virkelige årsag til arbejdsløsheden, nemlig anarkiet i den kapitalistiske produktion. De mange arbejdsløse, hvoraf de fleste kommer fra byggeriet, har jo ikke mistet deres arbejde på grund af for mange udenlandske arbejdere.

Børge Peters

Dem er der mange af i byggeindustrien.

Men ikke bare journalisterne ved de borgerlige blade arbejder som villige redskaber for kapitalisterne. Også LO og dets repræsentanter på arbejdspladserne fører sig frem i denne hetz. Et eksempel er tillidsmand Børge Peters på den nylig krakkede, nu videreførte Hollesens fabrikker, som i en TV-avis udtalte at der gik tre fremmedarbejdere på en dansk arbejder. Det er ikke første gang denne herre har svinet de udenlandske arbejdere til og hetzet mod dem. På de to sidste fagforeningsmøder i D.A. S.F.s Københavnsafdeling har han luftet sit had til de udenlandske arbejdere. Beskyldt dem for at "skide på sikkerheden" og for ikke at "kunne begå sig på en fabrik". For viderelæse af visse karakterer hos

GÅ TIL MODSTAND SIGER FORMANDSINITIATIVET MEN HVORDAN?

Den 5. og 6. oktober skal der afholdes en faglig konference i Nørrebrohallen i København. Det er det såkaldte formandsinitiativ der indkalder. Det består af lidt over en snes fagforeningsformænd fra Socialdemokratiet, SF og DKP - allesammen fra København, og hovedsagelig fra Metalarbejderforbundet. Der er følgende punkter på dagsordenen: Dels de generelle spørgsmål om hvordan man kan videreføre modstanden fra maj-dagene, og bruge dem til at "styrke fagbevægelsen og sikre at den bliver mere aktiv". Dels de dagsaktuelle spørgsmål om arbejdsrettens sager mod de 22 fagforeningsformænd (formandsinitiativet selv) og mod de mere end 50.000 arbejdere fra maj-strejkerne. Man vil også diskutere kravet om 2 kr. mere i timen, de kommende overenskomster og i forbindelse med dem, helhedsløsning og indkomspolitik. Hvis der ikke er udskrevet valg når konferencen afholdes, vil et af de store punkter også blive Hartlingregeringens fald.

Som bekendt afviser formandsinitiativet Arbejdsrettens sag mod proteststrejkerne. De afviser også indkomspolitik, og enhver tale om "lønstillageholdenhed". Hartlingre-

geringens angreb på arbejderklassen skal have følgende svar: GÅ TIL MODSTAND - INGEN KOMPROMISSER MED REGERINGEN.

Enhver tænkende arbejder er enig i at vi skal gå til modstand mod disse ting. Men hvordan? Det er det der skal diskuteres den 5. og 6. oktober, og det er det vi skal beskæftige os med her.

VAKLENDE MODSTAND

Et blik på formandsinitiativets hidtige virksomhed vil give os et praj om hvilken linje de vil foreslå på konferencen. Det vil også besvare spørgsmålet om formandsinitiativet virkelig er den generalstab for arbejderklassens kamp som de gerne vil give det udseende af.

Første gang vi hørte om formandsinitiativet var i vinteren -70 under de såkaldte 1 kronen-strejker. Da det trak op til at disse strejker skulle for arbejdsretten, indkaldtes der også til faglige konferencer, som vedtog følgende kampråb:

"Hvis arbejdsgiverne vover at indbringe for Arbejdsretten bodskrav for arbejdsstandsninger i forbindelse med lønkravene protesterne mod regeringen og

angreb på tillidsmændene, pålægger konferencen det nedsatte udvalg øjeblikkelig at træde sammen og tage alle initiativer der er nødvendige, uanset arbejdsretslige og overenskomstmæssige begrænsninger".

Det lød jo godt nok. Men som man vil huske, så vovede Arbejdsgiverne faktisk at indklage rub og stub som havde været i strejke, og de blev idømt klækkelige bøder. Men hvem der intet vovede, og hvem der intet foretog sig, det var Formandsinitiativet. Da glemte de fuldstændig at "træde sammen".

IMOD GENERALSTREJKE

Sidste gang vi hørte fra dem var under maj-strejkerne. Det var formandsinitiativet der havde indkaldt til demonstrationerne på Christiansborg. På et tidspunkt var over en kvart million arbejdere i bevægelse, og det var oplagt at man måtte sætte alle sejl til for at udvide kampen til der var vundet sejr for arbejderne krav: NED MED FORLIGET, UD MED HARTLING.

Men hvad gjorde formandsinitiativet, som jo faktisk havde initiativet,

Fortsættes side 7

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123073

DE FORBEREDER NYE ANGREB...

Leif Hartwell og Thomas til møde med Hartling. Anker til møde med Hartling. Hilmar til møde med Thomas. Anker til møde med Leif Hartwell.....

Året igennem har massebesøgene i stor opsætning fortalt os om møder på kryds og tværs mellem "organisationerne" og partierne og regeringen. Det undrer os ikke, at de mødes. Vi ved at disse mænd til daglig færdes i de samme cirkler - i folketingets korridorer, i udvalgslokaler, til receptioner, banketter og alle de andre steder, hvor det kapitalistiske samfunds spidser træffer hinanden og ordner den "politiske situation". Men hvorfor gøres der nu et stort nummer ud af det? Fordi vi i endnu højere grad skal vænnes til at kapitalen, regeringen og fagbevægelsen i fællesskab aftaler løn- og levevilkår for mere end en million arbejdere, kontorfolk, funktionærer og lavere tjenestemænd. Fordi denne hellige treenighed af kapitalister, politikere og fagbureaukrater i fællesskab er ved at forberede et angreb på de arbejdende massers levevilkår, som vil få Hartlings maj-buket til at ligne en bunke visne blade. Angrebet hedder "indkomstpolitisk helhedsløsning". På dansk vil det sige lønstop ved næste overenskomstforhandling. Undskyldningen skal være en tilsyneladende skatteletelse, der i virkeligheden betyder øget skattestryk.

FINANSKAPITALEN KRÆVER IND

Et blik på de danske monopolkapitalisters situation i forhold til vore vigtigste handelspartnere, giver et præj om, hvorfor de netop nu kræver forøgede angreb på den arbejdende befolkning. På en række punkter er deres konkurrenceevne nemlig forværret, ligesom konkurrencen skærpes på det kapitalistiske verdensmarked som helhed.

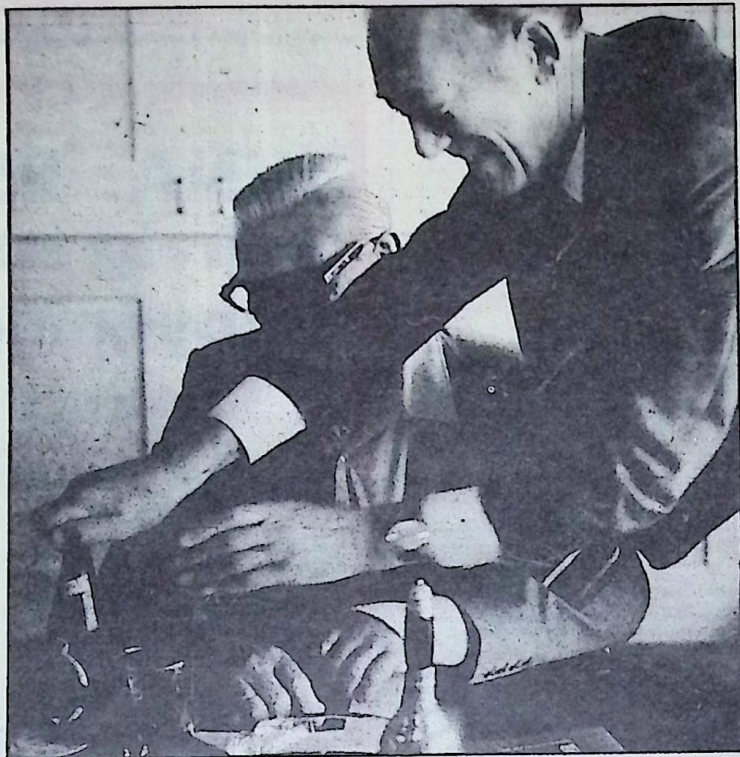
Hvad produktionsomkostningerne angår så er lønningerne i Danmark inden for de sidste par år steget hurtigere end f.eks. Sverige, der er den næststørste aftager af dansk eksport. De svenske industriarbejderes lønninger steg i 1972 med 11 procent, i 1973 med 8 procent. For Danmarks vedkommende var de ca. 15 procent i 1972, og 20 procent i 1973. Disse lønstigninger bliver imidlertid til et fald i reallønnen på grund af øgede skatter og prisstigninger.

Danmark ligger nemlig også i spidsen i inflationskapløbet mellem de kapitalistiske lande. Inflationsraten i den vestlige verden (OECD-landene) er i de sidste år nået op på 12,6 i gennemsnit, i EF-landene er den 12,4 i gennemsnit, men i Danmark helt oppe på 14,2 procent. Når man ved at EF-landene aftager 46 procent af vores eksport, og EF-TA-landene 28 procent, så kan man se, hvorfor de danske storkapitalister beklager sig.

Deres tredje store problem er manglen på kapital til investeringer, - til modernisering og forøgelse af produktionen. Her kommer det store betalingsbalanceunderskud - i år 7 mia kr. - i vejen, idet det forringer lånemulighederne i udlandet. Men også de store offentlige udgifter er en torn i øjet på kapitalisterne. Det tager for stor en del af landets samlede kapitalmængde, og forringer dermed lånemulighederne indenlands. Også hvad angår de offentlige udgifter er Danmark klart foran de fleste andre kapitalistiske lande, f.eks. Sverige og Vesttyskland, der også hører til de vigtigste aftagere af vores eksport.

Dette er den økonomiske baggrund for at finanskapitalens repræsentanter i Dansk Arbejdsgiverforening, Grossererforening, Industrirådet, Det økonomiske Råd har henvendt sig til deres forretningsudvalg - og så kaldet folketinget. De kræver en "indkomstpolitisk helhedsløsning" koncentreret om følgende hovedpunkter:

- 1) Mindre produktionsomkostninger - det vil sige lønstop.

2) Begrænsning af betalingsbalanceunderskuddet og inflationen - dette søges gjort ved importbegrænsninger, der bl.a. bliver muliggjort gennem en styrkelse af den importkonkurrerende industri - gennem nedskæringer i befolkningens forbrug på de enkelte områder - og ved nedskæring i de offentlige udgifter, altså først og fremmest de sociale ydelser.

3) Mere kapital gennem begrænsning af de offentlige udgifter, gennem direkte tilskudsordninger til virksomhederne, lempelse i kreditpolitikken, økonomisk demokrati m.m.

Alle kravene skal opfyldes. En monopolkapitalist kan aldrig få nok. Men kravet om lønstop er ikke det mindst vigtige. I modsætning til f.eks. inflationsbekæmpelsen er det et helt sikkert middel, der giver kontante resultater med det samme, og to år frem i tiden.

De sidste måneder har vi da også set de fleste partier bestræbe sig på at opfylde disse krav. Med vekslende held og selvfølgelig aldrig til kapitalens fulde tilfredshed. Især kom Venstre-regeringen galt af sted. Et sidste og afgørende krav er nemlig kapitalens krav om en lydig arbejderklasse - en arbejderklasse, der krummer ryg og producerer, mens indgrebene foretages. Der er kun et parti, der kan tilgodesee også dette krav - Socialdemokratiet. Derfor er socialdemokratiet finanskapitalens vigtigste parti.

SOCIALDEMOKRATIET ADLYDER

Socialdemokratiets handlinger beviser, at vi har ret. Allerede i vinteren 73 begyndte kapitalens spidser at kræve indkomstpolitik. I april sagde Thomas Nielsen, at LO var klar til lønstop på betingelse af ØD. Den sidste måned har Paulus Andersen fra METAL og Ejler Sønder fra DASF sagt det samme. LO kom også til tjeneste med sit skatteforslag. Og den 22.8. fremlagde Socialdemokratiet så sit helhedsforslag. Som eneste parti er det klar til at opfylde samtlige krav fra storkapitalen.

Kravet om mindre produktionsomkostninger opfyldes gennem helhedsplanens punkt 1: Indkomstpolitik. Samtidig er det tidligere så energiske forsvar for automatikken i dyrtidsreguleringen forsvundet.

Kravet om forbedring af betalingsbalancen og dæmpning af inflationen søges opfyldt gennem et par andre punkter i deres forslag. Be grænsninger i det offentlige forbrug, der

dels opnås ved "løn tilbageholdenhed" for de offentligt ansatte, dels ved følgende nedskæringer: En reduktion af statens bygge- og anlægsvirksomhed, hvad der vil betyde øget arbejdsløshed i byggefagene, samt en udsættelse af pensionstidspunktet.

Kravet om mere kapital til investeringer opfyldes gennem økonomisk demokrati og "planlægning af kapitalmarkedet": en lempelse af kreditpolitikken, forbedrede afskrivningsregler for eksportkapitalister.

Generelt betyder Socialdemokratiets helhedsplan øget investering og produktion for kapitalisterne, og ringere købekraft for masserne - altså stik det modsatte af det tilsigtede - nemlig en skærpelse af overproduktionskrisen

"EN LYDIG ARBEJDERKLASSE"

Men kapitalisterne har ikke kun krav til sit folketing om økonomisk bistand. De har også nogle forestillinger og krav om, hvordan tingene bedst gennemføres. Her viser deres krav om en Helhedsløsning, at de har lært af Socialdemokratiets taktik gennem årene, hvor nedpresning af lønnen gøres mulig gennem tilsyneladende indrømmelser i folketinget. Men socialdemokratiet har ikke længere fodfæste i arbejderklassen og andre undertrykte lag, som de havde i begyndelsen af 60'erne. Ved valget i 1964 fik de 41,9 procent af stemmerne, ved sidste folketingsvalg kun 25,6 procent. Leif Hartwell foreslår derfor et bredt forlig, men med socialdemokratiet. Der er altså kun to muligheder: enten et forlig med socialdemokratiet eller et valg.

Selv om et valg nu - mindre end et år efter sidste valg - vil betyde, at tilliden til parlamentarismen og partierne får sig et ekstra knæk, så indebærer det en stor fordel for folk, der forbereder et generallangt greb på arbejderklassen: Vi kommer nærmere overenskomstforhandlingernes afslutning, og den så eftertragtede samtidighed mellem lønstop og tilsyneladende skatteletelse kan opnås. Endelig er der jo stor chance for en socialdemokratisk mindretalsregering, og det hele kan lægges til rette efter den vellykkede model fra 1963.

Men taktikken afhænger af udfaldet af de nuværende forhandlinger, og folketingets ekstraordinære septembersamling. Bliver der forlig vil vi se LO og DA arbejde på at rykke overenskomstforhandlingerne frem så de nye overenskomster træder i kraft 1. januar, samtidig med skattereformens ikrafttræden. Dette har DA allerede luftet. Bliver

der valg, vil den kommende regering, uanset hvilken, blot placere skattereformen så den passer med overenskomsten. Dette har socialdemokratiet allerede foreslået.

Som et løbende supplement til disse taktiske muligheder, ser vi så de mange "offentlige" møder mellem arbejdsmarkedets organisationer og partierne, som gradvis skal vænne os til tanken om regeringsindgreb i overenskomsten.

KAMP MOD INDKOMSTPOLITIKKEN
 Hvilke partier stiller så op på arbejderklassens side i kampen mod disse overgreb? Gør de andre såkaldte arbejderpartier - SF og DKP? Nej.

De vender sig ganske vist mod helhedsløsning og indkomstpolitik, forlanger store lønkrav ved overenskomstforhandlingerne. Men samtidig støtter de socialdemokratiet ved at udpege venstre som hovedårsagen til arbejdsløshed og nedskæringer og de andre følger af kapitalismens krise. Deres "alternativ" er en "arbejderregering". Deres alternativ til venstres nedskæringer bliver i praksis en helhedsløsning gennemført af Socialdemokratiet. Ligeledes kritiserer de LO-ledelsen for dens samarbejde med kapitalen, men deres "alternativ" er at arbejderne skal presse LO-lederne til at lade være med det og ikke et forsøg på at mobilisere arbejderne til en selvstændig kamp.

1.9.74.

Om kvindefestival

Den 24. august var det kvindefestival i Fælledparken i København under parolen: INGEN KVINDEKAMP UDEN KLASSEKAMP OG INGEN KLASSEKAMP UDEN KVINDEKAMP.

Hvis man regner succes ud i antal fremmødte, så var det en enorm succes, der var ca. 30.000 mænd og kvinder mødt op til dette arrangement. Der var et langt program for hele lørdagen med musik, teater og mange indlæg fra kvinder i selve bevægelsen, fagbevægelsen og flere politiske partier, bl.a. S, SF, VS og DKP.

Jeg fik langt fra hørt alt, men mit indtryk af festivalen var, at det virker som om bevægelsen er kommet væk fra den meget følelsesladede kamp, hvor det kun var over for manden kampen skulle føres. Nu er den kommet dertil, at kun socialismen kan ændre kvindens stilling og at det er en klassekamp, der skal føres. Men det brogede billede af politiske indlæg, der var, viser, at der ikke er nogen revolutionær holdning til, hvordan denne kamp skal føres for at føre til socialismen. Kampen, der bliver ført er en småborgerlig kamp, ført af kvinder fra de småborgerlige venstregrupper, socialdemokratiet og fagbevægelsen.

Det er dog helt klart, at der er stærkt brug for en kvindebevægelse

- men at den må være en del af den revolutionære bevægelse. Der er ikke et revolutionært kommunistisk parti i Danmark i dag, men spiren til det, og der burde inden for KAMP være lagt en linie i kvindespørgsmålet, da arbejderkvinder i kraft af at de bliver særlig undertrykt har et særligt behov for ikke kun at organisere sig i den revolutionære bevægelse, men også i en kvindeorganisation. Før vi har en afklaret holdning over for hele denne problematik kan vi ikke regne med en organiseret kamp inden for dette område på de utallige industrier og arbejdspladser, der udelukkende beskæftiger kvinder. Danmark er det land, hvor der er flest kvinder i industrien, og kampen ville der kunne føres ekstra godt af en revolutionær kvindeorganisation.

Med dette korte indlæg håber jeg, at der vil blive taget hul på dette problem, - det har allerede blandt flere kvinder i forbundet været et ønske om, at der bliver taget stilling til, hvorledes revolutionære kvinder skal forholde sig eller organisere sig for at deres kamp vil være en del af den kamp, som fører til socialismen og dermed også mulighed for kvindens fuldstændige ligestilling.

I.O.

SKATTEBYRDEN ØGES

For øjeblikket hersker der travlhed på Christiansborg for at få en klarering på den kommende skat. De forskellige politiske partier har lagt deres forslag frem, og LO har fremlagt en delbetænkning til drøftelse. Den megen diskussion omkring skatterne hænger sammen med den indkomstpolitiske løsning, som regeringen tilstræber og kapitalisterne råber på.

LO's forslag går i korthed ud på, at indkomstkatten skal beregnes af hele indkomsten, således at fradragene bortfalder og erstattes af mere enkle tilskud for visse fradrag. Det centrale i LO's forslag er imidlertid ikke denne beregningsmåde, men forslaget om en forhøjelse af momsen fra 15 til 20%.

LO's skatteforslag vil betyde en forøgelse af den samlede skat for de arbejdende. En øget forbrugsbeskatning er den mest sociale beskatningsform, der eksisterer. Lenin har glimrende beskrevet denne form for beskatning: "Den indirekte beskatning falder på masseforbrugsartikler og er i allerhøjeste grad uretfærdig. Den hviler med sin fulde vægt på den fattige befolkning og skaber et privilegium for de rige. Jo fattigere et menneske er, des større del af sin indkomst må han afstå til staten i form af indirekte skatter. De lidet besiddende eller besiddelsesløse masser udgør 9/10 af hele befolkningen, forbruger 9/10 af alle beskattede produkter og betaler 9/10 af samtlige indirekte skatter".

LO's skatteforslag er netop et skatteforslag, der skaber privilegier for de rige, for kapitalisterne. Flanstandende beskriver forslaget på denne måde: "En overgang til beskatning af bruttoindkomsten vil give 100.000'er af erhvervsdrivende faktiske muligheder for at overføre fradragsbeløb til omkostninger, der er forbundet med virksomheden, så at fradragene alligevel sker.

Skattebyrden øges ikke for Glstrup

Herefter vil skattereformen specielt kunne ramme lønmodtagerne. Måske er det en interessant ny erkendelse, der har fået LO til at foreslå dette?

Ja, forslaget sigter i sandhed på at ramme "lønmodtagerne". Det er ikke en ny erkendelse hos LO, men en videreførelse af deres hidtidige linie, på ethvert tidspunkt støtte kapitalisterne.

På trods af, at der fra alle sider bliver snakket om, at vi skal have skattelettelser, så er kendsgerningerne altså de stik modsatte.

Endnu er der ikke truffet nogle beslutninger om, hvorledes skattelovgivningen bliver, men det, der forhandles om, er besparelser på finansloven på omkring 5 mia. kroner, en lettelse af de direkte skatter på 10 mia. kroner, og en forhøjelse af momsen på 5%.

Reelt vil der, med en vedtagelse af et sådant forslag være tale om en forringelse af arbejderklassens vil-

om helhedsløsningen i 1963

"SAMLING BRYDER VEJ"

I slutningen af maj måned i år forudsagde Thomas Nielsen og Leif Hartwell at august måned var berammet til møder mellem repræsentanterne for kapital, stat og fagbevægelse, at hovedemnet ville blive: Helhedsløsning. Det sidste halvår har da også været præget af diskussionen omkring "indkomstpolitik" i en grad, som det ikke er set siden 1963. Det er endnu uklart, hvad årets helhedsløsning skal indeholde, og hvordan den skal gennemføres. Et blik på helhedsløsningen i 1963 vil imidlertid vise, hvad arbejderne kan vente sig af den slags.

DEN ØKONOMISKE SITUATION I 1963.

Også dengang sloges de kapitalistiske samfundsforvaltere med alvorlige valutaproblemer. På halvandet år (fra 1960 til midten af 1962) var Danmarks valutaoverskud faldet fra 2 milliarder til 600 millioner. Det betød, at de danske finanskapitalisters konkurrenceevne forværredes, og den socialdemokratiske regering måtte gøre noget. Dengang som idag var midlet "forbrugsbegrænsende foranstaltninger".

Indførelsen af "omsen" i 1962 - en 5 % omsætningsafgift på alle varer undtagen mad - var det første større skridt i denne retning. Men som alle de andre krumspring der bliver foretaget for at redde den kapitalistiske økonomi, gav heller ikke omsforlaget de ønskede resultater - valutabeholdningen blev ved med at synke, prisstigninger og inflation fortsatte. Samtidig var der kun ringe arbejdsledshed, hvad der betød at arbejderne havde kunnet tilkæmpe sig lønforbedringer. Overenskomstforhandlingerne som skulle finde sted i foråret -63 så altså ud til at blive meget vanskelige for LO, idet arbejdskøberne krævede et lønstop.

kår. Økonomiminister P. Nyboe Andersen udtalte således i det politisk-økonomiske udvalg, at økonomien vil være lige så stram i 1975 -76, som nu hvilket betyder at den reallønssænkning, der allerede er i gang, vil fortsætte.

Skattesystemets opkrævningsmetoder skal ændres for at sikre, at skatterne fortsat kan sættes i vejret. Det var tilfældet da kildeskatten blev indført, og det er tilfældet i dag. Havde det gamle system fortsat, var skatterestancerne blevet meget voldsomme og mulighederne for at indkræve dem var blevet stadig ringere. Det samme gør sig gældende i dag, hvor alle er enige om, at de direkte skatter skal sættes ned og de indirekte op, er også et forsøg på at ændre opkrævningsmetoden, således at skattebyrden fortsat kan fastholdes og øges.

Når der snakkes om skattelettelser, og det er ganske ligegyldigt om det er LO eller GLIstrup, så er det en lodret løgn, fremtiden vil vise, at skattebyrden øges.

LO har forsøgt at forklare, at deres skatteudkast ville fjerne de såkaldte o-indkomster. Det er imidlertid en bevidst vildledning. Det, der er tale om, og som bl.a. kom til udtryk i Aktuelt den 17. august, er at Socialdemokratiet er utilfredse med at den bundne opsparing ikke giver nok, at for mange slipper for at betale bunden opsparing. Det vil sige, at det er alle dem med de små indtægter, der skal rammes, og det harmonerer også godt med LO's forslag. Stadig ifølge Aktuelt, er der 157.000 i København, der har mulighed for at udnytte frikort, altså "o-hustruer", som de kalder det, og unge under uddannelse, osv., som udnytter deres frikort. Det bliver der sat en stopper for med LO's skatteforslag, hvor der bliver trukket skat af bruttoindtægten på 37% op til de første 60.000 kr. Ganske vist kommer der et "fradrag" som kompensation for det tidligere lønmodtagerfradrag på 4.300 kroner, men alt i alt bliver der tale om en forringelse for disse dårligst stillede.

Det er LO's kamp mod o-indkomsterne.

Jens Otto maner til mådehold

Dette var baggrunden for at regeringen JO Krag i foråret -63 fremsatte sit forslag om en "helhedsløsning". Lad os se på indholdet i den, idet vi bygger på Socialdemokratiets egne oplysninger fra AIC-pjecen (Arbejdernes Informationscentral) SAMLING BRYDER VEJ (april 1963).

LØNSTOP, GULERØDDER OG INVESTERINGSHJÆLP TIL KAPITALEN.

Hensigten med helhedsløsningen var ifølge Socialdemokratiets egen propaganda, at nu skulle der vises mådehold. Vel at mærke ikke kun for arbejderklassens vedkommende, men for alle samfundsgrupper, også tjenestemænd og kapitalister. Men som sædvanlig var det arbejderne,

der kom til at betale; følgende punkter i helhedsløsningen betød nemlig direkte indgreb i lønningerne:

- 1) De gældende kollektive overenskomster blev forlænget i to år. Et kortere og mere præcist ord for dette er lønstop, og hvad det betød i en situation med stigende priser siger sig selv. I den "solidariske lønpolitik's" hellige navn indeholdt loven dog tillæg til de lavestlønnede indenfor og udenfor LO på ialt 550 mill. kr. Lønstoppet gjaldt også offentligt ansatte, hvoraf kun de lavestlønnede fik små lønstigninger.
- 2) Bunden opsparing, hvorved regeringen skaffede kapitalisterne et lån hos lønarbejderne på ialt 520 mill. kr.

For at få disse grove indgreb i arbejderens lønninger til at "glide ned" viftede Socialdemokratiet med følgende gulerødder:

- 1) Aftale om etablering af ATP (hvilket skete i april 1964), der tilsyneladende udelukkende er en form for efterløn, eller tillægspension, men som først og fremmest er et meget langsigtet lån fra arbejderne til kapitalisten, idet en del af det overskud, som arbejderne skaber, bindes til investeringer.
  - 2) Tillæg til folke- og invalidepensionister - der jo betales af arbejderklassen selv i overensstemmelse med helhedsløsningens paragraf om forhøjet folkepensionsbidrag.
  - 3) Forhøjelse af sygedagpengene -
  - 4) Skattelettelser på 675 mill.
- Disse skattelettelser ophævedes imidlertid nogenlunde af den førnævnte tvungne opsparing!

Men foruden disse tilsyneladende indrømmelser, der direkte berørte de brede massers leveforhold, indeholdt helhedsløsningen de nu så kendte påstande om, at kapitalisterne også kommer til at betale:

Et pris- og avancement, gældende i to år, og medfølgende ret til kontrol

fra monopoltilsynets side - en udbyttebegrænsning, samt offentlig kontrol med huslejerne i alt nybyggeri. Den almindelige arbejderfamilies budget fortæller os imidlertid, at ikke nok så meget kontrol og tilsyn kan forhindre monopolerne i at sætte priserne i vejret, og det hvad enten varen er fødevarer eller boliger.

Ligeså lidt er der tale om noget indgreb mod profitten når Socialdemokratiet taler om at begrænse udbytterne. Det er en nødvendig foranstaltning for at sikre, at der går tilstrækkelig kapital til investeringer, og udbytte-"begrænsningen" modsyres da også af en tilsvarende stigning i udstedelsen af friaktier.

Endelig indeholdt helhedsløsningen et direkte tilskud på 415 mill. kr. til landbruget for at holde fødevarerpriserne nede.

Direkte indgreb i arbejderklassens og andre lønarbejderes løn, tilsyneladende indrømmelser, som arbejderklassen selv betalte gennem øgede skatter, investeringshjælp til kapitalen maskeret som indgreb i profitten, og endelig åbenlyse tilskud til kapitalisterne - det var indholdet i Socialdemokratiets helhedsløsning i 1963.

OVERENSKOMSTERNE DET CENTRALE.

Af alle disse punkter var det dog, dengang som nu, indgåelsen af de kollektive overenskomster der stod i centrum. Det var fastfrysningen af lønningerne, der øjeblikkeligt ville give kapitalisterne det de ønskede: mindre produktionsomkostninger og dermed større profit. De tilsyneladende indrømmelser skulde med for at passivisere arbejderklassens flertal og få de mest militante arbejdere til at vakle i lønkampen. Det bedste bevis for at det virkelig forholder sig sådan er, at helhedsløsningen blev foreslået af Socialdemokratiet midt under over-

enskomstforhandlingernes afslutning. Også dengang havde Socialdemokratiet forståelsen for den nu så omtalte "samtidighed" - det vil sige samtidigheden mellem en lusket overenskomst og et parlamentarisk blufnummer.

BESKIDT DOBBELTTAKTIK!

Socialdemokratiet havde nemlig lært af historien, lært af sit øvelende nederlag, da det i 1956 ophøjede et mæglingsforslag til lov, som arbejderne havde forkastet. Resultatet blev mange iturevne socialdemokratiske partibøger, og demonstrationer der overgik maj-strejkerne i år. Derfor startede den nyvalgte statsminister Krag allerede i efteråret 1962 med at slå på tromme for MÅDEHOLDET. I december 1962 nedkom Det Økonomiske Råd (et korporativt organ med repræsentanter for kapital, stat og fagbevægelse, nedsat af den socialdemokratiske regering Kampmann i 1962) med sin rapport, hvori det opfordrede til indkomstpolitik. LO henstillede alle sine fagforbund om at vise "vidtstrakte samfundshensyn".

Opfordringen blev selvfølgelig fulgt. Centralorganisationen af Metalarbejdere undlod helt at sende strejkevarsel, ligesom DAS og mange andre forbund var yderst tilbageholdende.

Samtidig kørte Arbejdsgiverforeningen frem med den mest hårdhændede nej-politik til selv de små krav, fagbevægelsen førte frem - krav som selvfølgelig var identiske med dem som Socialdemokratiet fremførte "på tinge" - altså lavtlønstillæg, sygelønsordning m. v. - men ingen lønforhøjelser. Endvidere fremsendte Arbejdsgiverforeningen lock-outvarsler overfor tusinder af arbejdere og spillede dermed Socialdemokratiet det sidste argument i hænde: Helhedsløsningen måtte gennemføres for at forhindre lock-out! Som AIC skriver:

"Det er rigtigt, at loven om forlængelse af overenskomsterne indebærer, at der skal være fred på arbejdsmarkedet i to år. Men den bestemmelse er jo vendt mod arbejdsgiverne. Det var dem, der ville lock-out for at forhindre arbejderne i at få noget igennem ved forhandling".

SMÅBORGERNE SPILLEDE MED

Ofte de småborgerlige socialister, venstresocialdemokraterne i SF og DKP spillede også deres rolle. De gik imod Socialdemokratiets forslag om lønstop og bunden opsparing og var på det punkt i overensstemmelse med arbejderklassens interesser. Men hvad var deres alternativ? Var det at afsløre helhedsløsningen som det blufnummer den var? Var det at afsløre fagbevægelsens rolle under overenskomstforhandlingerne og opfordre arbejderne til selvstændig kamp for højere løn på den baggrund? Nej. Deres "alternativ" var en opfordring til Socialdemokratiet om at sende hele sagen tilbage til forligsmanden og fortsætte overenskomstforhandlingerne!

Med andre ord: Alle aktørerne i kapitalens spil udførte deres roller perfekt. Den lusede overenskomst kom igennem uden nævneværdig modstand fra arbejderklassen. Socialdemokratiet slap med at miste 4 mandater ved det følgende folketingsvalg.

Derfor var det med sejrssikker stemme, at Socialdemokratiet kunne skrive følgende i forordet til omtalte AIC-pjece:

"Når det var muligt at bringe helhedsløsningen igennem folketinget skyldtes det ikke mindst det nære samarbejde mellem LO og Socialdemokratiet, hvilket igen på overbevisende måde har fastslået sandheden i de tre ord: SAMLING BRYDER VEJ!"

Ja, samlingen mellem fagbevægelsen og Socialdemokratiet bryder vej gennem arbejderens modstand mod at bære følgerne af kapitalismens krise. Intet under at BØRSEN i en leder d. 4.7.74. opfordrer dem, der vil varetage finanskapitalens interesser til at finde taktikken fra -63 frem af mølposen.

ABONNER
NU!

KAPITALISTERNE BEHØVER ØD

Lige siden slutningen af 60'erne har der med jævne mellemrum været diskuteret om ØD. I dag er situationen den, at modstanden om det centrale i ØD er smuldret bort. LO, Dansk Arbejdsgiverforening og de forskellige politiske partier er i dag enige om ØD.

Når debatten er taget til, og når der i dag er stor opbakning om ØD, hænger det sammen med kapitalisternes stigende behov for kapitaltilførsel.

I pjecen Økonomisk Demokrati fra LO, der udkom i 1971, slås det fast: "Moderne industri kræver enorm kapitalindsats. Der må nødvendigvis præsteres en betydelig opsparing for at tilgodese dette behov. En sådan opsparing vil vi ikke kunne opretholde og videreudvikle industrien og andre vigtige dele af dansk erhvervsliv". Det er begrundelsen for at ville indføre ØD. Glassuren om "medarbejdernes andel i kapitalvæksten" skal blot lokke os til at hoppe på Socialdemokratiets limpind.

Forslaget går altså ud på, at arbejderklassen skal sikre tilstrækkelig kapital til erhvervslivet. Hvad det betyder i praksis har PP 2 givet et klart svar på: "Det er tydeligt, at en øget opsparing ikke tilvejebringes blot ved at overflytte en del af virksomhederens indtjening og dermed af deres egenkapital til medarbejderne, endige til særlige medarbejderfunds uden for virksomhederne. Balancen i den samlede økonomi kan kun realiseres, hvis der ud over eller oven på den kapitaldannelse, som allerede foregår i virksomhederne og via de offentlige budgetter, iværksættes en yderligere opsparing for medarbejdernes regning". Klarere og tydeligere kan det vist næppe siges. Det der er sagens kerne er altså, at kapitaltilførsel til erhvervslivet

skal tilvejebringes ved en hårdere udbytning af arbejderklassen organiseret gennem ØD, som bliver en løbende planmæssig tvungne opsparing.

"Venskab mellem kapital og arbejde" (Grosz 1923)

I forbindelse med "Helhedsløsningen" i 1963 blev ATP-fonden oprettet. Fra Socialdemokratiets side blev der slået fast, at ATP (Arbejdernes tillægspension) var et stort socialt fremskridt, som skulle sikre arbejderne på deres gamle dage. Hvordan står det så til med ATP i dag?

ATP-fonden råder i dag over en kapital på godt 4 milliarder kroner, investeret i aktier og obligationer, til støtte for kapitalisterne. De arbejdere, der har nået pensionsalderen ved af bitter erfaring, hvad denne "tillægspension" er værd. Den betyder ikke højere pension, men betyder blot, at man også som pensionist skal betale skat. Resultatet er, at de indbetalinger der er sket til ATP-fonden, har været til støtte til kapitalisterne, og ingen opsparing til pensionistalderen.

Det er da også betegnende, at udbetalingerne fra ATP-fonden overhovedet ikke står mål med ATP-fondens kapital og de fortsatte indbeta-

linger. Som sagt råder fonden over en formue på over 4 milliarder kroner, en forrentning på blot 2 % kan dække udbetalingerne, men indbetalingerne fortsætter fortsat og udbetalingerne bliver inddraget igen gennem skat. Sådan er Socialdemokratiets forslag i praksis.

Med ØD vil de følge succes op. ØD-fonden vil efter 5 år råde over en kapital på 5 milliarder kroner og efter 10 år på 40 milliarder kroner, efter LO's egne oplysninger beregnet i 1971, til støtte for kapitalisterne og urørlige for arbejderklassen selvfølgelig.

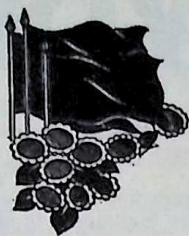
Uenigheden omkring en central fond er en strid i borgerskabet. Kapitalisterne hævder at "lønmodtagerne" ikke vil "føle sig" som medaktionærer gennem den centrale fond, hvorimod en opsparing og investering i de enkelte virksomheder vil have denne virkning. Socialdemokratiet og LO taler om, at hvis man ikke laver en central fond, så kan de offentligt ansatte ikke komme med i ØD, og de vil derfor ikke blive bidragydere på linie med arbejderne til kapitalisterne. Dertil kommer, at en central fond, med en formue på mange milliarder kan bruges som grundlag for lån i udlandet, hvilket tæller nok så kraftigt, også for kapitalisterne. LO og Socialdemokratiets ledere ser selvfølgelig også en styrkelse af deres egne positioner og interesser i en central fond, og der er ingen tvivl om, at en central fond administreret af Thomas Nielsen og Co vil blive anvendt som en gulerod overfor arbejderne på tidspunkter, hvor de sædvanlige metoder ikke kan opretholde "ro og orden" på arbejdspladserne. Den centrale ØD-fond skal nok blive en realitet på samme måde som ATP-fonden, kapitalmarkedsrådet, medarbejderrepræsentanter i A/S bestyrelser o.s.v., som kapitalisterne også vendte sig i mod i starten, men som de i dag klart har erkendt fordelene ved.

Den Kinesiske

Folkerepublik

25 ÅRS SEJRRIG SOCIALISTISK OPBYGNING

Mao Tse-tung udråber den Kinesiske Folkerepublik d. 1.10.1949.

DEN KINESISKE FOLKEREPU-
BLIK BLEV UDRÅBT DEN 1. OK-
TOBER 1949 I PEKING. DERMED
VAR VERDENS STØRSTE KOM-
MUNISTISKE PARTI BLEVET
STATSBÆRENDE I VERDENS
FOLKERIGESTE STAT. I ÅR
FEJER FOLKEREPUBLIKKEN
ALTSÅ 25-ÅRS JUBILÆUM. I
DISSE 25 ÅR HAR DET NYE KINA
OPBYGGET SOCIALISMEN OG
SKRIDT FOR SKRIDT BEFÆSTET
DET ARBEJDEDE FOLKS MAGT.

DET KINESISKE FOLK HAR HE-
LE TIDEN ARBEJDET UNDER
ET HÅRDT INDRE OG YDRE
TRYK - HANDELSBLOKADER,
KRIG OG KRIGSTRUSLER, FOR-
SØG PÅ KONTRAREVOLUTION
M.M. MEN TRODS ALLE VAN-
SKELIGHEDER OG MIDLERTI-
DIGE TILBAGESLAG HAR DE
KINESISKE ARBEJDERE OG BØN-
DER, MED KINAS KOMMUNIS-
TISKE PARTI I SPIDSEN, OPBYG-
GET DERES LAND OG GJORT E-
NORME FREMSKRIDT Både MA-
TERIELT, POLITISK, SOCIALT
OG KULTURELT. DEN SOCIALIS-
TISKE ØKONOMI ER DET SOLIDE
FUNDAMENT, OG PÅ DETTE
GRUNDLAG ETABLERES DER
SOCIALISTISKE INSTITUTIONER,
HOLDNINGER OG NORMER. KUL-
TURREVOLUTIONEN VAR ET
VIGTIGT LED I DENNE REVOLU-
TION I IDEOLOGIEN: I KAMPEN
MELLEM DE TO LINIER FOR
SAMFUNDSUDVIKLINGEN, DEN
SOCIALISTISKE OG DEN KAPIT-
ALISTISKE. KULTURREVOLU-
TIONEN VISTE NØDVENDIGHE-
DEN AF AT FORSÆTTE KLASSE-
KAMPEN EFTER DEN SOCIA-
LISTISKE REVOLUTION FOR AT
FORHINDRE EN GENREJSNING
AF KAPITALISMEN, SÅDAN SOM
DET ER SKET I SOVJETUNIONEN.

TRODS SIN UNGDOM HAR FOL-
KEREPUBLIKKEN SÅLEDES AL-
LEREDE SAMLET ERFARINGER
AF UVURDERLIG BETYDNING
FOR DEN INTERNATIONALE
KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE,
FOR DE NATIONALE BEFRIEL-
SESBEVÆGELSER OG FOR DEN
TREDIE VERDEN. DET SOCIA-
LISTISKE KINA UDGØR I DAG
VERDENSREVOLUTIONENS BA-
SEOMRÅDE.

At omdanne bjergene til terrasser med marker som disse i den nordlige
provins Shensi, er en del af det enorme arbejde som folkene langs den
øvre og mellemste del af den Gule Flod udfører.

Målt i kalenderår er det kun 25
år siden Mao Tse-tung udråbte
Folkerepublikken på Tien An-man
Pladsen i Peking. Men målt med
historisk målestok er der flere
hundrede år mellem dagens mo-
derne Kina - dets effektive land-
brug, dets hurtigt voksende indu-
stri, dets avancerede uddannel-
sessystem, dets blomstrende kunst
og kultur - og det Kina, der eksis-
terede ved befrielsen. Kina frem
til 1949 var, hvad f. eks. Indien
er den dag i dag. Som i Bengalen
og Calcutta, sådan var der i An-
wei og Shanghai. Bare endnu vær-
re. De langvarige krige, ødelæg-
gelserne, den hvirvlende inflation
og terroren havde drevet nationen
til et nulpunkt. Dette var udgangs-
punktet, da man tog fat på at op-
bygge det nye Kina.

Jorden og markerne var mange
steder afbrændt eller opgivet. In-
dustri var der stort set kun i Man-
churiet i nord og i nogle få stor-
byer langs kysten. Og ikke engang
denne industri var meget bevendt:
let industri - cigaretter, tekstiler
- dominerede helt. Nogle hurtigt
talte miner, lidt stålindustri, hvis
samlede produktion før 1949 ikke
engang nåede 1 million tons. Hvad
maskiner angår, var Kina helt af-
hængig af import. Læg dertil, at
vej- og jernbanenettet var elen-
digt. At mere end 80 % af befolk-
ningen var analfabeter, mærkede
af sult og diverse sygdomme. At
arbejdsløsheden antog astronomis-
ke højder. At... ja, så forstår
man, at det nye Kina måtte byg-
ges op fra grunden.

JORDREFORMEN

Det første og mest brændende
problem var jordspørgsmålet. Lige
siden den ufuldendte borgerlige
revolution i 1911 havde det stået
på dagsordenen. Alle, der ville
have bøndernes støtte, havde i den
ene eller anden form givet dem
løfte om jord. Men det var ikke
kommet længere end til læberne.
Nu blev omsider millioner af fat-
tigbønders drøm virkelighed. De
marcherede op til godserne, brænd-
te slavekontrakterne, delte land-
brugsredskaber, dyr og såsæd
mellem sig og tog den jord i be-

siddelse, som de havde slidt på i
generationer. Da jordreformen
var gennemført, var over 300
millioner udbyttede fattigbønder
blevet selvejende bønder.

Dermed havde man taget vare på
grundlaget for den kinesiske øko-
nomi. Men det, som måtte være
den ledende faktor i økonomien,
industrien, skulle også bringes på
fode. Her anvendte de kinesiske
kommunister to forskellige meto-
der.

INDUSTRIALISERINGEN

Dels hvad angår de udenlandsk e-
jede imperialist-virksomheder og
de indenlandske kompradorers
bankforetagender og svindlerfirma-
er. Disse blev nationaliseret og
konfiskeret af staten, som erklæ-
rede dem for at være almindelig
folkeejendom.

Dels hvad angår det nationale bor-
gerskabs småvirksomheder. Her
gik man varsomt frem. Disse in-
dustrier blev opmuntret til at
fortsætte og at udvide deres virk-
somhed, samtidig med at arbej-
dernes krav om menneskelige løn-
ninger og arbejdsforhold blev op-
fyldt. Dertil kommer, at det en-
delig lykkedes at standse den øde-
læggende inflation, først og frem-
mest ved at øge udbuddet af varer,
genoprette kommunikationsnettet
og ved at skabe balance på stats-
budgettet.

Takket være alle disse grundlæg-
gende indgreb fra folkeregeringen
side blev den nationale økonomi
genoprettet, og allerede efter tre
års konsolidering oversteg de øko-
nomiske resultater langt de bed-
ste år før 1949. Et eksempel på
fremskridtet er kornproduktionens
udvikling: fra 113 mill. tons i 1949
til 164 mill. i 1952. Den kinesiske
bonde var ikke rig, industriarbej-
deren levede ikke i overflod - men
de sultede ikke længere.

VED KORSVEJEN

Alligevel kan man ikke påstå, at
hverken jordreformen eller natio-
naliseringerne af industrien løste
problemet med den tilbagestående
økonomi. Landbruget var fortsat
uhyre tilbagestående, med opdelt
jordstykker, med den deraf følgen-
de tilbagestående teknik osv. End-
nu var industrien af samme format,
som nålen i høstakken. Man må-
te gå videre. Det var alle enige
om. Men ad hvilken vej? Man var
kommet til en korsvej, hvor skil-
tene pegede i to helt forskellige
retninger: den kapitalistiske vej
og den socialistiske vej. Dermed
var den kamp mellem de to linier
for alvor begyndt, som skulle gen-
nemsyre den socialistiske opbyg-
ning - den kamp, der vil fortsæt-
te lige indtil det klasseløse, kom-
munistiske samfund.

Den kapitalistiske vej, det var at
opmuntre den private bondeøkono-
mi, at opmuntre en stadig stærke-
re markedshusholdning og lidt ef-
ter lidt få en rig bondeøkonomi,
med ansatte landarbejdere og for-

pagtende fattigbønder. Ligesådan
med industrien: I al evighed at
fortsætte med at opmuntre det na-
tionale borgerskab ville uundgå-
ligt føre til dannelsen af et nyt mo-
nopolborgerskab, som i konkurren-
ce med de udenlandske imperia-
lister ville stå sig dårligt, blive
opkøbt og undergravet. Og Kina
ville snart igen være ved udgangs-
punktet: en undertrykt, udbyttet
halvkoloni. I jugoslavien havde
man allerede et afskrækkende ek-
sempel på, hvad en sådan udvik-
ling ville føre til. Mao Tse-tung
var fast besluttet på at følge en
anden vej end den, højreopportu-
nisterne omkring Liu Shao-chi
foreslog. Nu gjaldt det om at gå i
offensiven, at tage sigte på socia-
lismen. Den første femårsplan
(1953-57) tog de første skridt på
den vej.

I OFFENSIVEN - MASSERNE TAGER INITIATIVET

For landbrugets vedkommende
kom udviklingen i tre trin. Fra
'arbejdshold til gensidig hjælp'
over 'lavere landbrugskooperativ'
til 'højere landbrugskooperativ'.
Fra samarbejde omkring de travle
årstider, såning og høst, til fælles
ejde af både marker og dyr. Fra
lo-families-enheder til de højere
landbrugskooperativs 100-300
familier, i reglen en by.

De større marker, den forbedrede
landbrugsteknik og redskaber, den
effektive husholdning med arbejds-
kraften, den kollektive arbejdsind-
sats til kanal- og overrisslingsan-
læg, alt dette parret med den nye
stolthed, entusiasmen og glæden
i det kollektive arbejde gav hur-
tigt synlige resultater.

På andre områder skete der en
lignende udvikling. Håndværkere,
småhandlere og andre småborge-
re sluttede sig sammen i koopera-
tiver, som mindede meget om
landbrugskooperativerne. Men in-
denfor den private industri gik man
anderledes frem. For at kunne
kontrollere den og indordne den i
planøkonomien oprettedes først
statslige kontrakter med de priva-
te firmaer. Næste skridt var op-
rettelsen af en form for halvstats-
lige virksomheder, hvor staten
udøvede kontrollen og de private
rådede over ressourcerne. Om-
kring 1956 var den private industri
helt ophørt med at eksistere: 67,5
% udgjordes af den socialistiske,
statslige sektor, 32,5% den stats-
lige-private.

Kina, som hidtil havde været helt
afhængig af import udefra, begynd-
te nu at gøre sig selvforsynende på
industriiden. En række nye indu-
strigræner så dagens lys: biler,
trucks, lokomotiver, traktorer,
tærskoværker, skibe, og et bredt
register af maskinværktøj. I 1957
udgjorde sværindustrien halvdelen
af al industriproduktion.

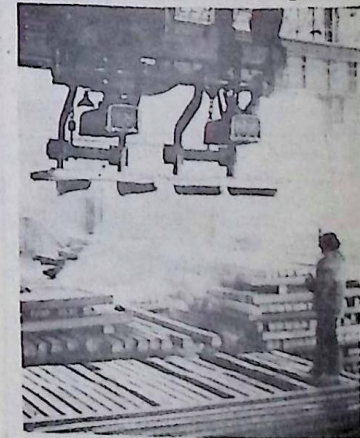
I 1958 indledtes den store kamp-
agne, der gik under betegnelsen Det
Store Spring Fremad. Formålet

var at styrke og fremskynde den
socialistiske opbygning, bl. a. gen-
nem masse-satsning på industri-
alisering af landområderne ved
oprettelsen af små og mellemsto-
re virksomheder. Administrativt
og politisk kom kampagnen til ud-
tryk i oprettelsen af Folkekommun-
erne over hele landet. Folke-
kommunerne indebar en sammen-
lægning af de tidligere kooperati-
ve enheder og afstak dermed ram-
men for en endnu mere rationel
udnyttelse af arbejdskraften i sto-
re arbejdskrævende projekter
som dæmningsbygning, reservoi-
rer, veje, broer m.m. Samtidig
blev folkekommunerne relativt
selvstændige enheder for produk-
tion, administration, undervis-
ning, socialvæsen, folkeforsvar
m.m.

Det Store Spring blev i det store
og hele en succes. Entusiasmen
og stoltheden blandt de arbejden-
de masser voksede dag for dag.
Det, de havde udrettet, var vun-
det gennem egen kamp og slid.
Tilliden til Mao Tse-tung og det
Kommunistiske Parti var større
end nogensinde. Men også mis-
troen, skepsisen og fjendtlighe-
den. Klasserne var ikke ophørt
med at eksistere. De reaktionære
sneg sig ind i stat og parti. De
smedede rænker og førte kampen
mod socialismen på deres egen
måde. Inspirationen fik de fra
Sovjetunionen, hvor Hrustjov på
SUKPs 20. kongres med sin anti-
Stalin-kampagne havde vist vejen:
vejen tilbage til kapitalismen.
Kinas hrustjover var begyndt at
blive utålmodige. De begyndte at
brede sig på alle områder i det
kinesiske samfund.

"GLEM IKKE KLASSEKAMPEN"

I 1960 trak sovjet-revisionisterne
uden varsel al deres bistand til
Kina tilbage. Samtidig rantes
Kina af de værste naturkatastro-
fer i 100 år. Liu Shao-chi og hans
revisionistiske venner styrkede
deres positioner. Indenfor hæren
var der en gruppe, der ville have
øget frihed i forhold til partiet
og staten, og som kendetegnedes

Den hurtige udvikling indenfor Ki-
nas jern- og stålindustri har bety-
det en kraftig støtte til den socia-
listiske opbygning og det nationale
forsvar.

af tiltagende militær professionalisme; de nedvurderede folkekri- gen og folkemilitsen, de ville gi- ve hæren en traditionel - borger- lig - karakter, baseret på moder- ne teknik og kernevåben m.m. Våbenet blev sat før mennesket og ideologien trængt i baggrunden. Inderfor økonomien var hoved- spørgsmålet, om materielle eller ideologiske stimulanser skulle ha- ve kommandoen - dvs. hvordan man skulle vurdere bøndernes pri- vate jordlodder (skulle de udvides eller indskrænkes?), det frie marked på landet, profitmotivet for små virksomheder m.m. An- dre spørgsmål var afvejningen mellem centralisering og de centra- liserende, store og små virksomheds- typer, og meget mere. Inderfor undervisningen stod kampen om den tilbageværende borgerlige indflydelse - akademiske autori- teter, skævt studenterrekruttering (mindre end 50% af studenterne kom fra bonde- og arbejderhjem) m.m. Et andet nøglespørgsmål var den nye skoleform med halv- delen studier/halvdelen arbejde, som delvis blev trængt tilbage i begyndelsen af 60'erne. Inderfor kunst og litteratur forsøgte de borgerlige intellektuelle at bekæm- pe de marxistiske principper for kunsten, som kræver, at politik- ken og folkets interesser og be- hov sættes i forgrunden, og at kunsten skal tjene det socialistis- ke opbygningsarbejde.

På et Centralkomite-møde i KKP i 1962 rejste Mao Tse-tung parolen "Glem ikke klassekam- pen!". Denne parole var direkte rettet imod Liu Shao-chi og de øvrige borgerlige kræfter i parti- et og staten, som af al magt for- søgte at bilde de kinesiske arbej- dere og bønder ind, at klassekam- pen nu var afsluttet i Kina. Maos parole efterfulgtes i 1963 af 'Kam- pen for socialistisk opdragelse'. Det var bl.a. en anti-bureaukratisk kampagne, som rettede sig imod funktionærers magtmisbrug og dårlige arbejdsstil, som kom til udtryk i dårlig kontakt med mas- serne. Trods Liu Shao-chi-grup- pens forsøg på at sabotere kam- pagnen blev søgelyset efterhånden rettet mod mere ansvarlige parti-

funktionærer og de personer i le- delsen, der var slået ind på den kapitalistiske vej. En lang række misforhold, som blev opdaget un- der kampagnen, blev i mange til- fælde dysset ned af partisekretærer og bureaukrater, men ikke mindst denne kampagne gjorde det klart for Mao Tse-tung og de, der stod på hans proletariske linie, at en endnu grundigere ideologisk kamp var nødvendig - dvs. en kulturre- volution.

KULTURREVOLUTIONEN

"Skønt borgerskabet er blevet om- styrtet, forsøger det stadig at br- uge udbytterklassens gamle ideer, kultur, skikke og vaner til at kor- rumpere masserne, holde deres sind fangen og stræbe efter at isce- nesætte et come-back. Proletaria- tet må gøre det stik modsatte. Det må direkte imødegå enhver udfor- dring fra borgerskabet på det ideo- logiske område og bruge proletaria- tets nye ideer, kultur, skikke og vaner til at ændre hele samfundets åndelige situation. I øjeblikket er det vort mål at kæmpe mod og knu- se de personer med myndighed, der er slået ind på den kapitalistiske vej, at kritisere og gendrive de re- aktionære borgerlige, akademiske "autoriteter" og borgerskabets og alle andre udbytterklassers ideolo- gi og at omforme undervisning, litteratur og kunst og alle andre dele af overbygningen, der ikke svarer til den socialistiske økono- miske basis, for derved at lette konsolideringen og udviklingen af det socialistiske system".

Dette var kerneindholdet i kultur- revolutionen. Klassekampen, kam- pen mellem de to linier på alle sam- fundslivets områder, blev yderst skærpet og akut under kulturrevo- lutionen. De kinesiske masser fulg- te begejstret Mao Tse-tungs opfor- dring til at 'bombardere hovedkvar- teret', dvs. kritisere og bekæmpe de borgerlige kræfter i partiet og administrationen. Under kampen vandt masserne uvurderlige erfa- ringe, og der opstod nye magtor- ganer - revolutionskomiteerne. Disse komiteer er en af kulturre- volutionens mange nyskabelser, som er blevet bevaret og videre-

udviklet. På alle administrative niveauer i Kina er der i dag revo- lutionskomiteer. De er den direkte modsætning til bureaukratisk administration. Komiteerne kaldes også 'tre-i-een-alliancer', idet tre grupper er repræsenteret i dem: kadrer (repræsentanter for partiet), soldater og arbejdere/ bønder. Denne form for ledelse skal forhindre, at en person med sine sympatisører i praksis over- tager hele magten. For at undgå, at lederne mister kontakten med folket, er der også regler for ar- bejdsstilen indenfor revolutions- komiteerne. Medlemmerne skal bruge en vis tid på fysisk arbejde. De skal regelmæssigt organisere kampagner for at rette fejlagtige ideer.

Valget af medlemmer til revolu- tionskomiteerne på lavere niveau- er er direkte. Valget sker på åbne møder. På højere niveauer sker valget indirekte: masserne vælger deres repræsentanter, som derefter vælger dem, der skal indgå i komiteerne på folkekommune-, di- strikts- og provinsniveau. Før valgene fremlægges lister på kan- didaterne, så masserne kan dis- kutere og kritisere forslagene. Derefter fremlægges der nye lis- ter, hvor der er taget hensyn til massernes synspunkter. De nye forslag diskuteres og kritiseres, og nye lister fremlægges, indtil der er opnået enighed. Opnåes der stadig ikke fuldstændig enig- hed, bøjer mindretallet sig for flertallet. De valgte repræsen- tanter kan umiddelbart afsættes, hvis de mister massernes tillid.

Revolutionskomiteernes eksistens er et konkret eksempel på det ar- bejdende folks magt i Kina og på, hvordan denne blev befæstet under kulturrevolutionen.

Den niende partikongres i april 1969 markerede, at Mao Tse-tungs revolutionære linie havde sejret i kulturrevolution, og Liu Shao-chi og hans likke blev fordømt for de- res forsøg på at genrejse kapitalis- men i Kina.

KLASSEKAMPEN FORTSÆTTER

På den 9. kongres blev Lin Piao udpeget som Maos efterfølger. Men det skulle snart vise sig, at Lin Piao var af samme revisionis- tiske surdej som Liu Shao-chi. Under dække af kamp mod Liu's højreopportunisme under kultur- revolutionen førte Lin Piao en ul- tra-venstre-linie frem, som dog, trods sine svulstige revolutionære fraser, ikke var mindre kontrare- volutionær og højreorienteret end Liu Shao-chi's. Lin Piao og hans medsamsvorne planlagde og forsøgte et statskup mod Mao Tse-tung i september 1971, det såkaldte "projekt 571". Det mis- lykkedes ynkeligt, og Lin og hans folk omkom ved et flystyrt, da de forsøgte at flygte til Sovjet.

Lin Piaos kontrarevolutionære aktiviteter blev afsløret og analy- seret på KKKPs 10. kongres i au- gust sidste år, og i kølvandet på denne er der i det sidste årstid blevet udfoldet en storstilet kri- tik-kampagne af Lin Piao og den reaktionære slaveejer-filosof Kon- fusius, som Lin Piao hyldede.

de lande i Asien, Afrika og Latin- amerika og af forskellige regional- og specialorganisationer for at be- skytte deres nationale rettigheder og interesser og bekæmpe økonomisk udplyndring.

Vi er konsekvent gået ind for, at al- le lande, store såvel som små, skal være ligestillede, og at de Fem Prin- cipper om fredelig sameksistens bør være vejledende for relationerne mel- lem landene. Ethvert lands folk har ret til at vælge det samfundssystem, som det selv ønsker i sit land, og ret til at beskytte sit lands uafhæn- ghed, suverænitet og territoriale integritet.

Intet land har ret til at udsætte et an- det land for aggression, undergravn- ingsvirksomhed, kontrol, indblan- ding eller tyranni. Vi er modstande- re af den imperialistiske og kolonia- listiske teori om, at store nationer står over de små nationer, og at de små nationer må underordne sig de store nationer. Vi er modstandere af magtpolitik og hegemoni og ven- der os imod, at store nationer ty- ranniserer små nationer, og at stær- ke nationer tyranniserer svage na- tioner. Vi mener, at et lands indre anliggender må ordnes af dets eget folk, at verdens anliggender må or- dnes af alle verdens lande, at de Forenede Nationer anliggender må ordnes i fællesskab af alle FN's

Lin Piao's forsøg på at skruer ud- viklingen tilbage til Konfusius' tid er endnu et bevis på, at udbytter- klasserne aldrig frivilligt giver magten fra sig, og at når prole- tariatet har erobret den politiske og økonomiske magt i samfundet med våbenmagt, så forsøger bor- gerskabet på tusind forskellige måder at genopbygge 'det tabte pa- radis'.

DEN IDEOLOGISKE REVOLUTION ØGER PRODUKTIONEN

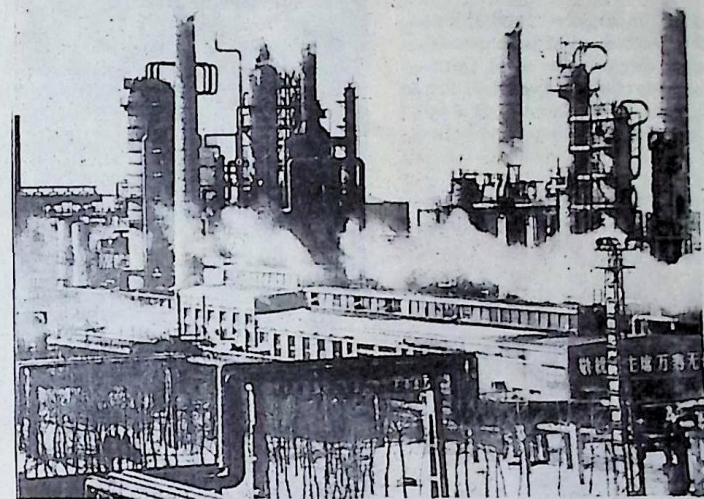
Der for er den ideologiske bevæb- ning af det arbejdende folk, fort- sætte kulturrevolutioner og kritik- kampagner, en ubetinget forudsæt- ning for, at den socialistiske op- bygning kan fortsætte uhindret.

Den borgerlige presse vil gerne give det indtryk, at de stadige i- deologiske kampagner i Kina hin- drer eller sinker væksten i pro- duktionen. Men i virkeligheden, forholder det sig lige omvendt: I

de sidste 15 år har produktionen år for år - også da kulturrevolu- tionen var på sit højeste - udvist en jævnt stigende vækst, og i for- bindelse med de ideologiske kam- pagner viser produktionsallene endog mange steder en ekstra stigning. Mange artikler i den ki- nesiske presse i de senere måne- der har således kunnet berette om, hvordan kritik-kampagner mod Lin Piao og Konfusius har bidraget til at øge produktionen. Ledende kammerater i alle virksomheder i Kina opfordres i artikler m.m. til at rette opmærksomheden mod den voksende entusiasme for so- cialismen hos arbejderne, kadrer og teknisk personale, som er ble- vet stimuleret af kritik-kampag- nen.

De 25 års sejrtrige socialistiske opbygning i Kina er et konkret og levende bevis på rigtigheden af den marxistiske tese, at 'når de korrekte ideer gribes af folkemas- serne, bliver de til en materiel kraft, der forandrer verden'.

Fakta om Kina

Taching olieraffineri. Billedet viser en del af virksomheden.

- Kina er helt gældsfrit. I 1965 afsluttedes tilbagebetalingen af gælden til Sovjet. De sidste statsobligationer blev indløst i 1969.

- Kinas valuta, renmibi, er en af de mest stabile valutaer i verden. Lige siden befrielsen har priserne været stabile, og priserne på en del forbrugsvarer er endog blevet sænket. Inflation er et ukendt be- greb for de kinesiske arbejdere og bønder.

- Kinas oliereserver vurderes til syv milliarder tons. Produktionen var i 1970 20 millioner tons, mod knap 100.000 tons i 1949.

- Kina eksporterer ca. en million tons olie om året til Den Demokra- tiske Republik Vietnam (Nordvietnam) og Japan.

- Kinas kulreserver andrager ca. 1.500 milliarder tons, og produk- tionen beregnes til at blive 600 mill. tons i 1975.

- Elkraftproduktionen i Kina i 1949 var 4,3 TWh - i 1970 var den 80 TWh.

- Kinas potentielle vandkraftressourcer er enorme, over 500.000 MW, hvoraf kun 1% er udbygget i dag, ca. 5.000 MW.

- Den samlede kornproduktion i Kina var i 1949 på 110 mill. tons. I 1973 nåede den 240 mill. tons. I samme periode er befolkningen vok- set fra ca. 500 millioner til ca. 700 millioner.

- Kinas totale stålproduktion i 1949 var på 160.000 tons. I 1973 pro- duceredes der 23 mill. tons stål i Kina.

Arbejderklassen er den ledende kraft i den kinesiske revolution

KINA FORSVARER FREDEN

Den kinesiske Folkerepubliks ind- valg i FN i efteråret 1971 var et håndgribeligt udtryk for, at den iso- leringspolitik af Det nye Kina, som USA-imperialismen i de 22 år siden befrielsen i 1949 havde stået i spid- sen for, havde lidt et forsmædeligt nederlag. Takket være et overvæl- dende flertal af lande i Den tredje Verden vedtog FN's generalforsam- ling at udstøde Chiang Kai-Shek-kl- ken og i stedet lade folkerepublik- ken indtage sin retmæssige plads i organisationen.

Nedenstående uddrag af den tale, som Kinas FN-delegerede Chiao Kuan-hua holdt på denne generelfor- samling, viser, hvorledes Folkere- publikken betragter sig som en del af Den tredje Verden, og hvordan den helhjertet støtter disse landes kamp imod imperialismen og social- imperialismen, imod de to super- magter USA og Sovjet-unionen.

"Et lands uafhængighed er ikke fuldstændig uden økonomisk uafhæn- ghed. De asiatiske, afrikanske og latinamerikanske landes økonomiske tilgængelighed er et resultat af den imperialistiske udplyndring. At mod- sætte sig økonomisk udplyndring og beskytte sine nationale ressourcer er en uafhængig stats umistelige suve- rænitetstilhørigheder. Kina er endnu et økonomisk tilgængeligt land, et udviklingsland. Ligesom det overvæl- dende flertal af landene i Asien, Afri- ka og Latinamerika tilhører Kina Den tredje Verden. Den kinesiske re- gering og det kinesiske folk støtter beslutsomt de kampe, som de latin- amerikanske lande og folk har ind- ledt for at forsvare deres territori- alfarvandsrettigheder inden for 200- sømylegrænser og for at forsvare deres respektive landes ressourcer. Den kinesiske regering og det kine- siske folk støtter beslutsomt de kam- pe, der føres af de olieeksporterende, der føres af de olieeksporterende

medlemsstater, og at supermagter- ne ikke skal have lov til at manipule- re med disse anliggender og tage mo- nopol på dem. Supermagterne ønsker at stå over andre og herske over andre. Aldrig, hverken nu eller no- gen sinde i fremtiden, vil Kina være en supermagt, der udsætter andre for aggression, undergravningsvir- somhed, kontrol, indblanding eller tyranni.

Oprustningen og krigsforberedelserne intensiveres af en eller to supermag- ter, som energisk udvikler deres kernevåben, hvorved den internatio- nale fred bringes i alvorlig fare. Det er forståeligt, at verdens folk længes efter afrustning og især ef- ter kernevåbenafrustning. Deres krav om en opløsning af de militære blokke og tilbagetrækning af de uden- landske tropper og nedlæggelse af alle udenlandske militærbase er et retfærdigt krav. Imidlertid er supermagterne, samtidig med at de hver dag taler om nedrustning, i virkeligheden hver dag travlt beskæf- tiget med at udvide oprustningen. Den såkaldte kernevåbennedrustning, som de foregiver at tilstræbe, har i virkeligheden udelukkende til for- mål at sikre dem et kernevåbenmono- pol, således at de kan true med brug af kernevåben og drive kerneafpres- ning. Kina vil aldrig deltage i de så- kaldte kernevåbennedrustningsfor- handlinger mellem de kernevåbenbe-

siddende magter bag ryggen på de lande, der ikke besidder kernevåben. Kinas kernevåben er endnu kun på forsøgsstadiet. Når Kina udvikler kernevåben, gør det det udelukken- de i forsvarsøjemed og for at bryde kernevåbenmonopolet og til sidst få afskaffet alle kernevåben og eli- mineret faren for en kernevåben- krig. Den kinesiske regering er konsekvent gået ind for et fuldstæn- digt forbud mod og en fuldstændig ødelæggelse af alle kernevåben, og den har foreslået, at der afholdes en topkonference med deltagelse af alle verdens lande for at drøftet dette spørgsmål og for som første skridt at nå frem til en overens- komst om ikke at tage kernevåben i brug. Den kinesiske regering har ved mange lejligheder erklæret, og nu erklærer jeg på den kinesiske regerings vegne endnu engang høj- tideligt, at Kina på intet tidspunkt og under ingen omstændigheder vil være den første til at bruge kerne- våben. Hvis de Forenede Stater og Sovjetunionen virkelig oprigtigt ønsker nedrustning, bør de forplig- te sig til ikke at være de første, der bruger kernevåben. Det skulle ikke volde dem vanskeligheder at gøre dette. Om dette bliver gjort eller ikke bliver gjort, vil være en vir- kelig prøve på, om de nærer et ægte ønske om nedrustning.

Fortsættes side 8

Sovjet som strejkebryder i Portugal

Siden kuppet den 25. april, har der været mange strejker af mere eller mindre spontan karakter. Det portugisiske kommunistparti, med Alvaro Cunhal i spidsen, har prøvet at stoppe dem ved at appellere til arbejdernes samvittighed overfor nationen. Cunhal har sagt, at der ikke er nogen der har interesse i at strejke, at det skader landets økonomi og at det i sidste ende vil skade arbejderne selv.

Det har dog ikke knækket kampviljen hos alle. F.eks. kan nævnes fiskerne i Matusinhos i Nordportugal.

De har strejket med mellemrum siden april 1973 under parolen: Dem der ikke er bange for havet, er heller ikke bange for arbejdsgiverne.

De strejkende fiskere arbejder på både som ejes af velhavende fiskere, der ejer en eller flere både. I starten strejkede de for højere løn og en ugentlig fridag. Før arbejdede de hver nat hele ugen.

Efter kuppet strejkede de igen for at få en minimumsløn på

6000 escudos (1500 kr) samt weekenden fri. De ville ligeledes have procenter af det deres arbejdsgivere solgte fiskene for.

En strejke som den betyder at de fabrikker, der producerer dåsefisk, har kørt dårligt eller helt været lukket.

Cunhal appeller kunne åbenbart ikke skræmme fiskerne i arbejde igen. Hvad gjorde man så? Jo, regeringen gik i forhandlinger med Sovjet om eksport af sardiner til Portugal, så fabrikkerne kunne komme igang igen uden fiskernes bistand.

Den 20. juli kunne man læse i de portugisiske aviser, at der var ankommet 1500 tons sardiner fra Sovjet. Det 'kommunistiske' Sovjet ville altså godt hjælpe den portugisiske regering med at knække de kampberedte fiskere.

Fiskerne var dog ikke sådan at få bugt med. De fortsatte strejken to uger mere under en fortsættelse af deres første parole: DEM DER IKKE ER BANGE FOR ARBEJDSGIVERNE, ER HELLER IKKE BANGE FOR RUSSISKE SKIBE. De gik i arbejde da deres krav blev opfyldt, - ikke før.

Portugisiske fiskere: "Den, der ikke er bange for arbejdsgiverne, er heller ikke bange for russiske skibe."

Danmark to år i EF

Den 2. oktober er det to år siden, folkeafstemningen om Danmarks medlemskab af EF fandt sted.

Den danske finanskapital havde i mange år ønsket at styrke sin position gennem Danmarks optagelse i denne vesteuropæiske blokdannelse for imperialister. I forbindelse med de første tegn på en ny krise i den internationale kapitalistiske økonomi ved 70'ernes begyndelse, ændredes de danske imperialisters ønske om EF-medlemskab til et krav. Dels for på linje med den øvrige vesteuropæiske monopolkapital at styrke sin stilling i den stadig mere tilspidsede kamp med de andre imperialistmagter i verden - USA, Sovjet og Japan. Og dels for at ruste sig på den hjemlige front mod en arbejderklasse, der i stadig stigende grad rejste sig til kamp mod forringelserne i løn- og levevilkår.

Og finanskapitalens forvaltere og fortalere i Danmark - fra de konservative til socialdemokraterne, viste sig deres opgave voksen. Deres opgave var at få den arbejdende befolkning til at indse, at finanskapitalens interesser i EF også var deres interesser. Takket være årtiers prædiken om classesamarbejde, og takket være en intens og veltillrettelagt løgn- og fortælseskampagne om EFs velsignelser, lykkedes det således borgerskabet at skræmme og true et flertal af befolkningen til at stemme ja ved folkeafstemningen.

Og socialdemokratiet havde fejret endnu en triumf som kapitalens i særklasse bedste forvalter. Hvem husker ikke tiden op til den 2. oktober, hvor Socialdemokratiet og LO satte deres propagandaapparat i sving for, ved skiftevis brug af guleroden og pisken at få arbejderklassen til at hoppe på limpinden. Der blev strøet med løfter om nedsættelse af priserne på livsforbrugsvarer, om dæmpelse af inflationen, om kraftig formindskelse af betalingsbalanceunderskuddet osv. osv. Og da opinionsundersøgelserne viste, at resultatet ikke stod mål med anstreng-

elserne, blev pisken løftet over arbejderne hoveder: Et Danmark udenfor EF ville betyde massearbejdsløshed, hvirvlende inflation, rekordunderskud på betalingsbalancen, ja, der var ikke grænser for alle de ulykker, der ville ramle ned over lille Danmark, hvis befolkningen var så 'letsindigt' at sige nej til EF.

I dag, hvor vi står midt i den begyndende kapitalistiske krise, er det klart for det store flertal af dem, der i sin tid lod sig føre bag lyset, at alle løfter var falske - og at truslerne kun var altfor sande, blot med den interessante pointe, at Danmark faktisk blev medlem af EF.

Årsagen er nemlig den, at ingen nok så velorganiseret og velfungerende organisation eller samarbejde mellem finanskapitalister kan hindre eller lave om på de lovmæssigheder, der eksisterer i den kapitalistiske økonomi med dens regelmæssigt tilbagevendende overproduktionskriser. Heller ikke EF.

Men når DKP og andre småborgerlige organisationer, der er modstandere af EF, fører deres linie for anti-EF-kampen frem, vender de denne sandhed på hovedet: De siger, at hvis blot Danmark ikke var kommet i EF, hvis vi i dag stod udenfor og havde 'vores økonomiske og politiske handelfrihed' - vores 'nationale selvbestemmelsesret' - ja, så ville Danmark have helt andre muligheder for at undgå krisen. Faktisk påstår DKP, at det er EF, og ikke kapitalismen, der er hovedansvarlig for alle de byrder, der nu lægges på den arbejdende befolknings skuldre!

"Se på Sverige!", siger DKP - de holdt sig udenfor EF, og der "blomstrer erhvervslivet" i dag! Men sandheden er, at også Sverige er ramt af den internationale krise. For mindre end to år siden var arbejdsløsheden i Sverige rekordstor, virksomheder krakkede på stribe. At landet for tiden gennemgår et

midlertidigt opsving beror først og fremmest på, at den socialdemokratiske Palme-regering ved forskellige foranstaltninger på en mere effektiv måde end i de fleste europæiske økonomier har ladet arbejderklassen bære byrderne. Et borgerligt økonomisk tidsskrift, "Ekonomien", udtrykker det for nylig således:

"Palme synes imidlertid at føre en langt mere realistisk politik, end man havde forventet for et par år siden. /.../ En faktor, der har øget konkurrencedygtigheden for svensk industri, er, at de svenske lønninger er sunket kraftigt i forhold til de lande, som vi konkurrerer med. En del af denne fordel ophæves desværre af en øget tilbøjelighed til strejker..."

Faktum er, at intet europæisk lands kapitalister i de senere år har haft en mindre forøgelse af lønomkostningerne end Sveriges. Samtidig har Sverige i perioden 1960-72 haft en produktionsstigning pr. arbejdstime, der i den kapitalistiske verden kun overgås af Japan. Altså: rekordlave lønforhøjelser (som betyder et reallønsfald) går i Sverige side om side med rekordhøj produktionsstigning. Resultatet af dette bliver naturligvis: rekordprofitter.

Sådan er sandheden om det Sverige, som DKP i dag fremhæver som et eksempel på lyksalighederne udenfor EF.

Vi vender os imod EF og imod alle de borgerlige - herunder socialdemokratiske - EF-tilhængere, som har fyldt den arbejdende befolkning med løgn og bedrag om guld og grønne skove, blot vi kom i EF. Men vi vender os også imod de EF-modstandere, som i deres iver efter at give EF hele skylden for det kapitalistiske Danmarks økonomiske problemer i virkeligheden fritager kapitalismen for ansvaret for krisen.

Krise

Fortsat fra side 1

Alt dette sker på et tidspunkt, hvor der allerede er overproduktion, omend der er skjult. Og den er skjult ved, at handelskapitalisterne har opkøbt varer og fyldt lagrene, i i håb om at få en øget profit, ved de stadig voldsomme prisstigninger. De investeringer, der for øjeblikket sker og som alle bestræbelser fra kapitalisternes regering tager sigte på at forøge, bliver "dråben, der får bægeret til at flyde over". Det er muligt, at vi kan komme til at se en fremgang både i beskæftigelsen og i industrien i en kortere periode, således som det er tilfældet i Norge og Sverige for øjeblikket, men en ting er sikkert: en omfattende overproduktionskrise med tilsvarende massearbejdsløshed, vil slå igennem i hele den kapitalistiske verden inden for få år.

I en leder i Land & Folk fra den 2. august kan man læse følgende: På initiativ af EF og kapitalkræfter bag det, er alle EF-lande dybt inde i en økonomisk krise, som både kendetegnes med en profitgivende inflationsbølge - en højkonjunktur for storkapitalen - og faldende købekraft i arbejderne lønninger og direkte arbejdsløshed. Blot Sveriges fremgang viser, hvordan mange ting kan være anderledes. Det er altså EF, der har skabt krisen, fuldt bevidst, og blot vi som Sverige, havde stået uden for EF, ville alt have været anderledes.

DKP undlader at nævne, at Sverige i 1972 og 1973 havde en situation som mindre om den, den danske arbejderklasse er ude for i dag. De svenske kapitalister førte en hård kamp mod arbejderklassen og sikrede at lønningerne blev presset ned, bl.a. muliggjort gennem den store arbejdsløshed. Og det svenske socialdemokrati sikrede en stor kapitaltilførsel til de svenske kapitalister, således at de kunne stå bedre rustet i konkurrencen med de udenlandske. Det, der skete i Sverige er det samme, som det, der i dag bliver lagt op til i Danmark.

Den samme linie går igen i DKP's linie over for arbejdsløsheden. I en CK-udtalelse fra den 27. august hedder det i afslutningen:

"Men vi kan hindre, at dens (krisens) byrder overføres til lønmodtagerne. Dette kan bl.a. gøres ved at vedtage love, der forhindrer kapitalflugt, og ved at gøre foretagne afskrivninger i industrien til statsfonds, der er inderkastet det offentlige og de ansattes kontrol, således at de udredes til samfundet ved evt. salg.

Det er arbejderbevægelsens fælles ansvar, at en sådan politik sættes igennem. Målet kan kun være: at sikre omfattende nationaliseringer, hvis mål er - i modsætning til den førte politik - at sikre mennesket mod overgreb, hvad enten disse foretages i konkurrencens eller betalingsbalancens navn. Arbejdsløshed - og trussel herom - skal forbydes - og hvor den periodisk måtte ramme enkelte områder, skal der ydes fuld erstatning."

Det er DKP's linie og opfattelse af det kapitalistiske system, at man skal forbyde de værste følger. Denne linie har Helmer Hansen, medarbejderrepræsentant i B&W's bestyrelse og DKP'er klart forstået at omsætte i praksis. Da den nye

direktør Bonde Nielsen lagde sin plan frem for B&W-værftet, en plan som indebar, at reparationsafdelingen blev nedlagt, var det med fuld støtte fra Helmer Hansen. På trods af, at denne afdelings nedlæggelse ville betyde fyringer af funktionærer og andre, krævede Helmer Hansen ikke det mindste af ledelsen. Han kunne blot udtrykke sin tilfredshed med, at Bonde Nielsen havde fundet en god løsning på B&W-værftets fortsatte udvikling. Det er i sandhed en værdig optræden for en, der kalder sig kommunist, men handler som en aktionær.

DKP's linie om, at kapitalisterne skal bære byrderne af krisen er drømmerier. I et samfund, hvor kapitalistklassen har magten og råder over statsapparatet skal man ikke gøre sig den slags tåbelige forestillinger.

De kapitalistiske kriser er knyttet til det kapitalistiske system og er uundgåelige så længe dette system eksisterer.

Arbejder-slut op om KAM-I meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KAM-I er repræsenteret, er der grundskolingskurser for folk, der ønsker at blive medlem af KAM-I.

KAM-I er ikke nogen småborgerlig vælgerforening eller en akademisk diskussionsklub, men derimod en organisation af aktive revolutionære, der bygger deres praktiske arbejde på den videnskabelige socialisme, således som den er skabt og videreudviklet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung.

Derfor går vejen til medlemskab også over deltagelse i en grundskoling, hvor deltagerne får et første overblik over de grundlæggende revolutionære skrifter.

Vi opfordrer alle arbejdere, der har indset, at vi behøver et nyt re-

volutionært arbejderparti i kampen for socialismen, til at gå med i KAM-I's grundskoling.

Kurset går over 10 aftener, og omfatter følgende emner:

1. Introduktionsmøde
2. Den historiske materialisme
3. Dialektikken
4. Erkendelsesteorien
- 5./6. Marxisme's politiske økonomi
7. Staten
8. Partiet
9. KAM-I's politiske platform
10. Opsummering med henblik på forberedelse af kommende studiekredse.

Tag kontakt med de lokale afdelinger, eller henvend dig til forbundet centralt.

Sovjetisk trawler krænker Irlands fiskeri grænser

En sovjetisk trawler krænkede for nylig Irlands fiskerigrænser og blev opbragt af et kystbevogtningsfartøj fra den irske flåde.

Den irske distriktsdomstol i Cork meddelte i går, at trawlerens fangst og udstyr til en værdi af 96.000 pund blev konfiskeret, og at den sovjetiske kaptajn blev idømt en bøde på 125 pund.

Bladet "Daily Express" rapporterede i går, at et kystbevogtningsfartøj fra den irske flåde om morgenen den 11. august opdagede, at en sovjetisk trawler ved navn "Viktor Khudykov" befandt sig indenfor den irske 12 miles fiskerigrænse. Det irske flådefartøj signalerede til det sovjetiske skib om at standse, men da det ikke reagerede på signalerne, affyredes der rifleskud og granater fra det irske flådefartøj henover den sovjetiske trawlers stævne, og til sidst blev den sovjetiske trawler ledsaget i havn.

Den sovjetiske kaptajn blev bragt for retten i går.

(Fra det kinesiske nyhedsbureau Hsinhua, 15. 8. 1974)

Hetz

Fortsat fra side 1

udvalget i det krakkede Hollesens Fabrikker. "Det er ikke sædvanligt at lade de ansatte repræsentere i kreditorudvalg", skriver Børsen d. 12/8. Det skyldes sikkert den tjeneste han gjorde firmaet i 1973 da han foranledigede 85 kvinders afskedigelse under en lige-lønsstrejke på Hollesen.

Kapitalisterne og deres støttepiller LO har en bestemt hensigt med denne hetz. Det de frygter aller mest er en enig arbejderklasse der i fællesskab kæmper mod udbytningen og undertrykkelsen. Derfor forsøger de at så splittelse blandt arbejderne.

I stedet for hetzen mod de udenlandske arbejdere må danske arbejdere sætte solidariteten mellem arbejdere uanset nationalitet - classesolidariteten og bekæmpe denne splittelse der svækker kampen. Arbejderklassens kamp må rette sig mod den virkelige fjende - kapitalismen og dens forsvarere!

Tegn abonnement på Foreningen Venskaber med Kinas småskriftter om livet i Kina. 15 kr for 10 hefter.

Foreningen VENSKEB med KINA

debat debat debat debat

Formandsinitiativet Proteststrejkerne og Arbejdsretten

BØR VI FORSVARE FORMANDSINITIATIVET?

I Lindø-cellen har vi diskuteret lederen i sidste nr. af ARBEJDERBLADET. Vi er ikke helt enige om lederens vurdering af Formandsinitiativet og har derfor skrevet dette indlæg.

Den vurdering af Formandsinitiativet, som artiklen indleder med, er vi helt enige om. Vi mener også, at når Formandsinitiativet opfordrer os arbejdere til at strejke, så er det ikke, fordi det pludselig er blevet kampvilligt. Det er altid, fordi presset fra arbejderklassen tvinger det til at gøre noget, hvis det ikke vil miste dets tag i arbejderklassen.

Formandsinitiativet ønsker ikke og har aldrig ønsket at kæmpe mod kapitalens overgreb på arbejderklassen.

Arbejderklassen har kæmpet og vil i fremtiden blive tvunget til at kæmpe mod faldende realloøn og arbejdsløshed, uafhængigt af Formandsinitiativets eksistens. Hvad Formandsinitiativet søger er, at lede de spontane strejker ind i baner, hvor de kan styre dem.

Det så vi sidst under strejkerne mod afgiftsforliget. Da 75.000 arbejdere demonstrerede i København, da over 200.000 arbejdere strejkede i hele landet og stemningen for en generalstrejke begyndte at brede sig i arbejderklassen. Da viste DKP og Formandsinitiativet sin virkelige kampvillighed, man begyndte at snakke om "utålmodighed i arbejderklassen" og i stedet for at fortsætte og organisere strejkerne, opfordrede man folk til at gå i arbejde og udsendte i stedet paroler om nyvalg og 2 kr. mere i timen.

Nu kan man jo spørge, når nu Formandsinitiativet lige som de andre fagpartier, ønsker at sikre ro på arbejdspladserne, hvorfor er Formandsinitiativet så oprettet? Det spørgsmål har Formandsinitiativet i København klart besvaret! Vi styrker fagbevægelsen og sikrer, at LO

fremtræder som en klassebevidst, aktiv og handlekraftig fagbevægelse" (Vor understregning, citat fra sidste nr. af Skibsværftsarbejderen.) Klarere kan det vel ikke siges. Formandsinitiativet vil forhindre, at vi arbejdere bryder med fagforeningerne og selv begynder at organisere os.

Stadig flere arbejdere har gennem bitter erfaringer erkendt, at fagforeningerne er borgerskabets organisationer, som skal sikre roen på arbejdspladserne, men denne forståelse finder pumperne i Formands-

Formandsinitiativets møde under massestrejkerne i maj hvor DKP'erne gik imod generalstrejke

initiativet farlig, derfor forsøger de at få LO til at "fremtræde som en klassebevidst, aktiv og handlekraftig fagbevægelse".

Så langt er vi enige.

Der hvor vi er uenige med lederen, er i spørgsmålet om vores stilling til arbejdsrettens retsag mod Formandsinitiativet.

I lederen står der, at vi må "gå imod en sådan retsag, fordi anklagen lyder på opfordring til strejke. En sådan anklage vil vi ikke akcep-

tere, det er angreb på arbejderklassens demokratiske rettigheder".

Er det et angreb på arbejderklassens demokratiske rettigheder hvis de 22 fagforeningsmænd bliver dømt?

Nej, ikke efter vores mening.

For det første vil arbejderklassens rettigheder ikke påvirkes af arbejdsrettens dom over Formandsinitiativet.

Formelt er der intet, der forbyder en arbejder at agitere for strejke, men erfaringerne viser, at fagforeningerne og arbejdsgiverne vil forsøge at få en sådan arbejder fyret.

Formelt har vi arbejdere også strejkeret, men hvis vi benytter os af den bliver vi dømt af arbejdsret-

ten eller endog fyret, som vi så med de 7 kranførere på Lindø.

Altså uafhængigt af om Formandsinitiativet bliver dømt af arbejdsretten eller ej så har vi arbejdere ikke flere rettigheder end dem vi selv kæmper os til. For det andet er de 22 fagforeningsmænd ikke i sig selv anklaget for opfordring til strejke, de er anklaget for at overtræde de fagretslige regler som de som fagforeningsmænd selv er med til at administrere. Formandsinitiativet kæmper jo ikke for arbejderklassens rettigheder, de kæmper for deres egne rettigheder for at gøre

det fagretslige system mere smidigt. For som de selv siger, at få LO til at "fremtræde som en klassebevidst, aktiv og handlekraftig fagbevægelse".

Derfor har arbejderklassen ingen interesse i at forsvare Formandsinitiativet. Det er ikke de 22 fagforeningsmænd, men de 53000 arbejdere, som kampen drejer sig om.

Lindø-cellen.

FRA ÅRHUS-AFDELINGENS KRITIK AF SIDSTE NR. AF ARBEJDERBLADET CITERER VI:

I lederartiklen om Formandsinitiativet vil vi kritisere sætningen: "Det er et angreb på arbejderne demokratiske rettigheder". Den indgiver et falsk indtryk af at vi har strejkeret. - Vi opfatter parolen FRIKEND ALLE ANKLAGEDE således at vi for eks. kan deltage i demonstrationer til fordel for de anklagede."

Svar fra Red.

Den kritik af lederen fra sidste nr. af ARBEJDERBLADET om "Formandsinitiativet, proteststrejker og Arbejdsretten", som Lindø-cellen retter, er vi ikke enige i, og vi er heller ikke enige i den vurdering af Formandsinitiativet, der ligger i Lindø-cellen kritik.

Århus-kammeraterne har ligeledes rettet en kritik af lederen og vurderer den, som givende udtryk for, at "vi har strejkeret".

Lad os imidlertid straks slå fast, at der i spørgsmålet om at vurdere anklagen mod repræsentanter fra Formandsinitiativet, ikke ligger noget udtryk for, at vi mener vi har strejkeret eller har mulighed for, gennem protester, demonstrationer o.s.v., at skaffe os strejkeret, vi drømmer ikke om, at de vilde strejker kan gøres lovlige. Det står der heller ingen steder i lederen, tværtimod Strejkeret er noget vi praktiserer uanset hvilke love og regler borgerskabet gennemfører.

Når repræsentanter fra Formandsinitiativet anklages for at have opfordret til strejke, så er det et angreb på vores demokratiske rettigheder. Det sagen drejer sig om, er nemlig ikke hvem der bliver dømt og efter hvilke love og paragraffer, men hvad man bliver dømt for. Dimitrov har bl. a. sagt: "Som tilhængere af sovjetdemokratiet vil vi forsvare hver tomme af de demokratiske rettigheder arbejderklassen har tilkæmpet sig gennem mange års hård kamp, og vi vil kæmpe energisk for at udvide dem". (Enhedsfrontens og Folkefrontens problemer s. 144). Vi ved godt, at arbejderklassens rettigheder er uhyre indskrænkede under det borgerlige diktatur, og at borgerskabet fortsat vil forsøge at indskrænke disse rettigheder endnu mere. Hvis ikke vi, som kommunister, går i spidsen i denne kamp, hvorledes vil det så være muligt at undgå tilstande som f. eks. i Spanien?

Når Lindø-cellen og Århus-kammeraterne har rejst denne kritik går det nok ikke så meget på dette spørgsmål, som konkret på en vurdering af Formandsinitiativet. Her mener vi, at kritikken er udtryk for en snæversynet opfattelse af Formandsinitiativet og den linie, som de repræsenterer. Kritikken skelner ikke mellem Formandsinitiativet og f. eks. LO-toppen og

de forskellige klart borgerlige forbundsformænd og andre, der skelner ikke mellem Socialdemokratiet, SF og DKP. Dette er fejlagtigt.

Den linie Formandsinitiativet står for, er den småborgerlige linie i arbejderbevægelsen. Formandsinitiativet ønsker at skabe mere aktivitet i fagbevægelsen, de ønsker at presse LO til en mere aktiv faglig kamp, at gøre "fagforeningerne til kamporganisationer".

Denne vurdering og den linie er fejlagtig. Fagforeningerne kan ikke gøres til arbejderklassens kamporganisation. At forvente sig, at de borgerlige kræfter i LO og de borgerlige forbundsformænd skulle stille sig på arbejderklassens side, ville svare til at gå ind i det Konservative Folkeparti, for at gøre det til et revolutionært parti! Derfor betyder deres linie i praksis, at de går imod arbejderklassens selvstændige organisering, at de saboterer arbejderklassens kamp.

Formandsinitiativet vakler bestandigt mellem arbejderklassens spontane selvstændige kamp og fagforeningernes borgerlige linie. Denne valden kom klart til udtryk omkring proteststrejkerne i maj måned. Formandsinitiativet opfordrede til strejker og demonstrationer, da de mærkede presset fra arbejderklassen. De tordnede mod det "sorte forlig" og krævede valg. Samtidig fik de "kolde fødder" da en 1/4 million arbejdere stod på gaderne, og Socialdemokratiet og LO gik imod deres linie. De gik imod generalstrejke og lod kampen fise ud. Arbejderne skulle gå hjem og rejse lønkrav. Jørgen Jensen talte dunder til de faglige repræsentanter på Formandsinitiativets møde i København og vendte sig klart mod generalstrejke. Næstformand Kay Petersen i LO gav senere på aftenen fuld opbakning til Jørgen Jensens linie.

Hvad skal vores linie så være overfor den småborgerlige strømning i arbejderbevægelsen? Skal vi side stille den med den borgerlige? Slå småborgerskabet sammen med borgerskabet og betegne småborgerskabet som kontrarevolutionært? Nej, afgjort ikke. Småborgerskabets væknen skal udnyttes af den revolutionære bevægelse. D.v.s., vi skal støtte deres rigtige standpunkter, f. eks. deres opfordring til strejker og demonstrationer i maj, og gå imod deres fejlagtige standpunkter, altså deres modstand mod at effektiviserer og udvide kampen. Vi skal på ethvert tidspunkt huske, at de er vaklende, at vi ikke kan sætte vores lid til dem.

Et andet eksempel. Når DKP, som står på den småborgerlige linie, rejser krav om fuld dækning under arbejdsløshed, skal vi så gå imod dette krav? Nej, selvfølgelig ikke. Det er et korrekt krav at rejse, og det er muligt at mobilisere arbejderne bredt for dette krav, altså skal vi støtte det. Samtidig skal vi imidlertid konkret afsløre, hvordan DKP undlader at sætte magt bag dette krav. Undlader at organisere og effektivisere kampen, men i stedet drejer den ind i parlamentariske baner.

Afslutningsvis skriver Lindø-cellen, at det ikke er "de 22 fagforeningsformænd, men de 53.000 arbejdere som kampen drejer sig om". Vi er fuldstændig enige i denne vurdering, og lederen giver da også klart udtryk for dette.

Århus-kammeraterne giver udtryk for, at de opfatter parolen "Frikend alle anklagede" således, at de kan deltage i demonstrationer til fordel for de anklagede.

For det første må vi slå fast, at parolen omfatter alle anklagede. Den kamp vi skal føre skal rettes mod Arbejdsrettens dom overfor samtlige anklagede. Hvis Århus-kammeraternes opfattelse af parolen er en betingelsesløs opbakning til de aktioner, som Formandsinitiativ m. fl. vil sætte i værk, så er vi ikke enige. En kamp mod Arbejdsrettens domme kan kun blive resultatrig, hvis der er magt bag vores krav om frifindelse. Vi skal derfor ikke passivt bakke op om "kvarterstrejker" eller hvad de ellers finder på, men slå fast, at en kamp mod dommene kræver en opbakning og reel trussel om strejker, der vil blive sat ind og fortsat til sejren er vundet. Og vores linie må her være, at disse strejker skal organiseres af ærlige og pålidelige kammerater, der vil stå 100 % fast på de krav, som arbejderne demokratisk har rejst.

Redaktionen.

Gå til modstand

Fortsat fra side 1

vet på det tidspunkt? Demonstrationen på Christiansborg havde samlet 75.000 mennesker (d. 13. maj). Den blev afsluttet af dirigenten, DKP'eren Jan Andersen (Formand for Metal, afd. 13) med ordene: Nu indkalder vi til tillidsmandsmøde, så skal I bare gå hjem, og vi skal nok give jer besked over de sædvanlige kanaler. - Vi fik i sandhed besked! Mens bevægelsen greb om sig, og flere og flere arbejdere landet over gik med, kom Jørgen Jensen (DKP, Metal i Lyngby) på skærmen i TV-avisen og frarådede at man udvidede til generalstrejke.

"POLITIK PÅ EN NY MÅDE"

Det samme storslåede kampmod så vi under "oliekrisen". En række af folkene fra formandsinitiativet gik i deputation til folketinget og krævede indgreb mod olie-monopolernes ekstraprofitter. Vi citerer Jan Andersen fra sidste nr. af DKP's teoretisk organ TIDEN:

"Modtagelsen foregik i fællessalen, og på trods af den socialdemokratiske ordførers forsøg på at få folketingsmændene til at overholde den såkaldte forretningsorden, så fik vi en dialog på et par timer"

Jovist. Oliemonopolerne terroriserede befolkningen ved at fordoble priserne, men medlemmer fra formandsinitiativet afviste angrebet - de fik en dialog på et par timer! En endnu større sejr blev vundet. ....

"Næste gang den borgerlige regering forsøgte at gennemføre sin reaktionære politik var, da den fremsatte forslagene om arbejdsgivertilskud og bunden opsparing. Man ønskede her ingen deputationer over 20 personer, det blev til mere end 20 personer. Der var afsat 15 minutter, men tiden blev over-skredet!"

Det er blandt andet sådan DKP'erne som har flertal i formandsinitiativet, forestiller sig at man skal presse "en ny politik" igennem i folketinget.

HALEHÆNG TIL LO-LEDELSEN

Men Jan Andersen og kammesjukers overdrevne opfattelse af deres egen betydning bliver alvorlig nok når de vil tage ledelsen af kampen mod LO's håndlangervirksomhed for kapitalen. Fra hver overenskomst ved vi hvordan de opfordrer LO-ledelsen til kamp, og til at stå fast på kravene - de krav som den samme LO-ledelse forlængst har saboteret.

I foråret -73 så vi hvordan LO forstod at udnytte denne slatte opposition. De tog nemlig formandsinitiativet på ordet, og sendte over 200.000 arbejdere ud i en kæmpe nederlagsstrejke på 3 uger. Formålet var selvfølgelig at få en overenskomst igennem der i virkeligheden var en realloønssænkning, og samtidig fratage arbejderne lusten til at kæmpe på egen hånd.

Sådan sørger formandsinitiativet gang på gang for at arbejderklassen bliver dirigeret ind i halen på LO og Socialdemokratiet. De vil afholde konferencer og organisere tillidsfolk og fagligt aktive arbejdere til en opposition inden for fagbevægelsen. Men denne opposition skal bruges til at presse på LO-ledelsen. Ikke til at organisere en selvstændig kamp fra arbejderne side, som bryder konsekvent med LO og Socialdemokratiet. Og når der alligevel opstår tilløb til en sådan bevægelse, som tilfældet var i maj, så vender formandsinitiativet sig imod den, og siger at der ikke er forudsætning for at udvide kampen.

LEVE DE VILDE STREJKER

Nu går det altså mod endnu en konference fra formandsinitiativets side. Det er helt sikkert at interessen for den vil blive stor. Flere arbejdere end nogensinde er begyndt at søge et alternativ til Socialdemokratiets og LO's klasseamarbejdslinje. Men der er intet i formandsinitiativets handlinger der tyder på at de skulle have forvandet sig til konsekvente kæmpere for arbejderklassens interesser. Vi er sikre på at læren også af denne konference vil blive at arbejderne kun har sig selv at stole på i kampen mod den kapitalistiske regerings overgreb, og mod overenskomster som i praksis betyder lønsænkninger. Det eneste effektive våben vil vise sig at være den vilde strejke. Ikke spontane uoverlagte aktioner, der hurtigt kan saboteres af faglige bureaukrater. Men organiserede strejker, hvor man på et strejke-møde vælger en strejkeledelse af de mest pålidelige og erfarne kammerater. Kapitalismens krise og de såkaldte arbejderpartiers forræderi vil vise arbejderne at dette er vejen.

Interview med ældre arbejder

Arbejderbladet har snakket med en ældre arbejder, der kender til kriser, arbejdsløshed og fagforeningerne.

AB: Hvad mener du om arbejdsløsheden for øjeblikket, hvor ca. 40.000 går ledige?

GA: Ja, det er jo en kedelig udvikling. Jeg tror, det er begyndelsen til en tilstand som i 30'erne. Vi vil komme til at se massernes situation vil blive forværret. Dyrtidsportionerne vil falde væk lidt efter lidt, der vil komme det, vi kalder dårlige tider - kriser og depression. Når der så er gået et stykke tid, 2-3 år, ja, så tror jeg, at der vil komme en handelskrig. Den vil begynde i Mellemøsten eller dernede, det er jo olien det drejer sig om, og USA og Sovjetunionen vil tørne sammen.

AB: Dvs. du regner med, at det vil blive som i 1929 med krise, efterfølgende depression og så en omfordelingskrig?

GA: Ja, og når de så har sloget et stykke tid, og det hele ligger i ruiner, en masse arbejdere er dræbt - så skal der begynde på genopbygningen osv. og der skal skabes et nyt pengesystem. Og så går der igen en årrække. Sådan ser jeg på det - om det er naivt eller ikke, ved jeg ikke, men jeg kender da til historien. Det tyder jo også på det idag. Vi har haft så blomstrende tider med næsten fuld beskæftigelse, det kan ikke vare ved. Lige pludselig er der arbejdsløshed, og den ene virksomhed lukker efter den anden. Det ser mærkeligt ud - det er kunstigt.

AB: Nu det med at dyrtidsportionerne falder bort, det er jo det samme som det, der skete i 30'erne, hvor reallonnen også faldt voldsomt?

GA: Timelønnen er jo ikke ret stor. Det er jo dyrtidsportioner det hele. Og det er løst sat ind, således, at

det ikke kan tages tilbage. De vil ikke have det fast. Det er regnet godt ud - det der.

AB: I 1963 fik Socialdemokratiet gennemført Helhedsløsningen, der fastfros lønningerne. Det snakker man jo også om nu?

GA: Det lyder jo meget kønt, men jeg stoler ikke på det der. Det er fup og gamle aviser. Jeg tror ikke det bliver bedre, før arbejderne - masserne - bliver så kloge, at de gennemfører revolutionen. Tager magten fra pengetrusterne. Men der vil gå en rum tid. Jeg tror vi vil gå igennem en masse elendighed inden da.

AB: Betingelserne for et ordentligt samfund er, at det er arbejderklassen, der har magten.

GA: Ja, selvfølgelig - masserne. Vi skal også tage funktionærerne og mindre tjenestemænd med, men det går jo ikke at tage præsten og greven med!

AB: Hvordan vurderer du fagforeningerne?

GA: Fagforeningen var god nok, hvis den var reel. Men det er den ikke. Det er en pampervældeforening. Det bliver som pengetrusterne vil have det. De er så duknakkede. Nu har jeg jo arbejdet ved sporvejene - i 27 år. Vi blev smidt ud. Vi fik lidt ventepenge og vi kunne få lidt understøttelse, og det blev lovet os gamle, at vi kunne få understøttelse i et par år. Men jeg blev s'gu jaget i arbejde efter et par måneder. Jeg var 64 år. Jeg blev nødt til det, det er jo lov. Jeg havde ikke noget imod at arbejde, men når jeg nu var så gammel og det skete på denne måde, kunne de jo godt have ladet mig gå et stykke tid, og lade de unge komme ud. Jeg tog arbejdet, men der gik ikke ret længe, før jeg gik ned. Nu er jeg førtidspensioneret - og må nøjes med det.

KINA

Fortsat fra side 5

Vi har altid ment, at folkene i alle lande støtter hinanden gennem de retfærdige kampe, de fører. I sin socialistiske revolution og socialistiske opbygning har Kina altid fået sympati og støtte fra folkene i de forskellige lande. Derfor har vi ydet en del venligssindede lande bistand for at bidrage til, at de selvstændigt kan udvikle deres nationale økonomi. Når vi yder hjælp, respekterer vi altid nøje modtagerlandenes suverænitet og knytter aldrig betingelser til hjælpen, ligesom vi ikke anmoder om nogen privilegier. Vi yder lande og folk, der kæmper mod aggression, gratis militærhjælp. Vi vil aldrig blive våbenkøbmænd. Vi vender os skarpt mod visse landes forsøg på ved hjælp af "bistandsydelse" at få kontrol med og udplyndre modtagerlandene. Imidlertid er Kinas økonomi stadig forholdsvis tilbagestående, hvorfor vi kun har kunnet yde en meget begrænset materiel bistand og det er hovedsagelig politisk og moralsk støtte, vi yder. Kina med sin 700 millioner store befolkning burde yde et større bidrag til menneskehedens fremskridt. Og det er vort håb, at den nuværende situation, hvor vor formåen ikke står mål med vore ønsker, gradvis vil blive ændret.

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

**KINA
I DAG**
今日中国

Udg. af den Kinesiske
Folkerepublikke Ambassade
i Danmark, Østergårds Alle 25, 2900
Hellerup. HE 5806.

Helbredsundersøgelse på Lindø

Borgerskabet har i de sidste par år vist en stadig større interesse for arbejderklassens sundhedstilstand.

Hvad kan det nu skyldes? Er kapitalisterne pludselig blevet mere humane og har indset, at deres rovdrift på vores arbejdskraft er umenneskelig. Nej, årsagerne er nogle ganske andre. Ligesom maskinerne i produktionen skal vedligeholdes for at udnyttelsen kan blive 100%, er det samme tilfældet med os arbejdere. Forskellige undersøgelser har vist, at et meget stort antal arbejdere hvert år bliver arbejdsudygtige på grund af erhvervssygdomme og arbejdsulykker. En del store virksomheder forsøger nu at lappe på disse uheldige virkninger af udbytningen af arbejderklassen ved bl. a. at ansætte læger og sygeplejersker. På denne måde håber man, at der kan skæres væsentligt ned på antallet af arbejderens fraværssdage.

Lindøværftet, der i mange år suverænt har været det farligste skibsværft i Danmark, ansatte i efteråret 73 en bedriftslæge. Bedriftslægens (Poul Viskum) opgaver er følgende:

- 1) At rette op på værftets rygter, der (med rette) altid har været dårligt, hvad arbejdsulykker og erhvervssygdomme angår.
- 2) At "forbedre" arbejdsmiljøet så antallet af fraværddage på grund af sygdomme og ulykker skæres ned.

Værftet har aldrig lagt skjul på, at den store fraværdsprocent var skyld i store profittab. Hvis bedriftslægen får held til at gennemføre bare en del af de opgaver, værftet stiller til ham, vil det vise sig at hans tårnhøje løn (300.000 kr. årligt) har været en god investering. Man kan måske sige meget negativt om lægen, der løber kapitalens ærinde, men på et punkt har vi ikke noget at lade ham høre: Poul Viskum har vist sig at være en særdeles driftig herre. I februar dette år blev der på hans initiativ uddelt spørgeskemaer til

samtlig arbejdere på Odense og Lindøværftet. Spørgeskemaet var i forvejen blevet meget opreklameret og det blev samtidig forsikret, at undersøgelsen udelukkende havde som formål at give lægen et klart overblik over arbejderens tilstand i de forskellige afdelinger, så man hurtigt kunne komme i gang med "forbedringerne".

At mange arbejdere var skeptiske over for undersøgelsen fra bedriftsledelsen og værftsledelsens side, viste sig tydeligt ved optællingen af spørgeskemaerne. Kun lille procentdel af arbejderne havde besvaret dem. Bedriftslægen udtalte bagefter i "Intern Information", (værftets propagandasprøjte) at det var meget skuffende at se, hvor lidt arbejderne var interesseret i deres egne forhold. Han opgav dog ikke håbet og kørte igen frem med propagandamaskinerne. Denne gang nåede man op på, at 52% af arbejderne besvarede skemaerne.

Omkring midten af august fremkom Viskum så med nogle af de resultater, han var nået frem til:

50% af arbejderne på Odense og Lindøværftet lider af sygdomme, der stammer fra arbejdspladsen. Af besvarelserne fremgår det, at rygskader, mavebesvær, træthed, hovedpine er de almindeligste lidelser. Af andre sygdomme kan nævnes forskellige lidelser i arme og ben, svimmelhed, øjen- og ørelidelser samt psykisk besvær.

Blandt de hårdest ramte grupper er stemmerne, hvor 67% har sygdomssymptomer - smede 66%, skibsbyggere 60%, snedkere 58% og svejsere 57%.

Ligesom alt andet materiale fra borgerskabet skal undersøgelsen på Lindø tages med alt muligt forbehold. Der er dig en klar tendens i rapporten. Den viser tydeligt, at arbejderne daglig er udsat for at blive invalideret eller nedslidt i produktionen. Grunden til dette er selvfølgelig at finde i borgerskabets voksende udbytning af os.

Men efter at kapitalisterne nu selv indser dette - kan vi så ikke forvente, at vores forhold vil forbedres væsentligt?

Nej, den eneste grund til at borgerskabet interesserer sig for vores sundhed er som før nævnt udelukkende baseret på at nedskære vores fravær og at effektivisere produktionen. Deres eneste grund er altså at øge profitten. Det er en illusion at tro, at borgerskabet f.eks. ville sænke arbejdstempoet, give os bedre og giftfrie materialer, sørge for et bedre arbejdsmiljø, hvis dette vil medføre en sænkning af profitten.

Følg klassekampens udvikling i Sverige.
Læs KFML(r)'s ugeblad:
Proletären
Fås i RØDE STJERNE

Studér KAMPENS VEJ

Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxist-leninister

Om kort tid udkommer det nye nummer af KAM-1's teoretiske tidsskrift KAMPENS VEJ. Dette nummer indeholder hovedsagelig materiale fra KAM-1's sommerlejr 1974. Indlægget "Kommunisterne og den anti-imperialistiske kamp" tages der hul på den debat, der i efteråret skal føres i KAM-1 om, hvordan den kommunistiske bevægelse i et imperialistisk land som Danmark skal udvikle sit solidaritetsarbejde med den anti-imperialistiske kamp, som de undertrykte nationer og folk fører. Skal KAM-1 udvikle en materiel støtte til de undertrykte folk og nationer? I bekræftende fald, hvornår og hvordan? Hvordan skal den kommunistiske bevægelse forholde sig til de småborgerlige anti-imperialistiske organisationer? Dette er nogle af de spørgsmål, der rejses i indlægget.

Artiklen "Om de socialistiske lande og deres betydning for os" er et oplæg til sommerlejrens arrangement "De socialistiske lande". I indlægget understreges nødvendigheden af, at den kommunistiske bevægelse udfolder et bredt oplysnings- og solidaritetsarbejde med de socialistiske lande, og der gives en vurdering af de danske venskabsforeninger med Kina.

Endvidere er der opsummeringer fra to af lejrns studiegrupper: "Om arbejdet på arbejdspladserne" og "Om afdelingernes arbejde".

Endelig bringes en artikel om de kapitalistiske kriser. Udfra marxismens politiske økonomi belyses de grundlæggende årsager til de stadigt tilbagevendende kapitalistiske overproduktionskriser. Verdenskrisen 1929-33 behandles og endelig gennemgås den aktuelle krise og baggrunden for den - både nationalt og internationalt.

UDKOMMER OM KORT TID -
KAN KØBES ELLER BESTILLES
I ALLE RØDE STJERNE - BOG-
HANDLER.

PRIS: 4 kr.

Albaniens-møde

KAM-1 i Odense afholder møde om Albanien lørdag d. 21.9. kl. 14. i Fyns Forsamlingshus. Selv om Albanien er det eneste socialistiske land i Europa er der ikke ret mange der kender det.

Det skyldes naturligvis, at den borgerlige presse forsøger at tie det ihjel.

I sommer var tre fra KAM-1 Odense på ferie og studiebesøg i Albanien. De vil fortælle om landets historie, vise lysbilleder og fortælle om, hvordan albanerne har opbygget landet fra at have været Europas absolut mest tilbagestående land til et socialistisk samfund. De vil også fortælle om albanernes kamp mod den moderne revisionisme om forskellen mellem Albanien og Sovjetunionen. Alle som er interesseret i at vide, hvordan socialismen fungerer i praksis, bør komme til vort Albaniens møde.

Leve Folkerepublikkens 25 års dag

Den 1. oktober afholder KAM-ls Københavnsafdeling offentligt møde i anledning af Den Kinesiske Folkerepublik 25 års dag. Der vil blive holdt tale om de store fremskridt det kinesiske samfund har gennemgået siden revolutionen 1949, omkampen mellem de to linier (den borgerlige og proletariske) og om Kinas betydning for arbejderklassen og de undertrykte folks kamp.

Agit-prop gruppen vil spille revolutionære sange.
Sted: Suhmsgade 4
Tid: kl. 19.30
Entre: 3 kr.

Røde Stjerne plakat

Plakaten for Røde Stjerne boghandlerne ligger nu klar og kan købes fra Røde Stjerne København for 0,50 kr. stykket til oplæbning i respektive byer. I løssalg vil plakaten koste 5,00 kr. og vil tilfalde betalingen af en ny.

Offentlig møde om Portugal

Torsdag d. 8. august afholdt KAM-1 i Århus et offentligt møde om Portugal under parolen "Leve den proletariske internationalisme". Hovedtalen, der blev læst op på dansk, blev holdt af en repræsentant for den portugisiske kommunistiske organisation OCMLP, der var på gennemrejse i Danmark. I sin tale kom den portugisiske kammerat særligt ind på den bagstræberiske rolle som "Portugals kommunistiske Parti", der sidder i Spínola's regering, har spillet i klassekampen siden det anti-fascistiske kup, og deres rolle som strejkebrydere. Han sagde:

PCP holder Chile frem som Den store Bastian mod arbejderklassens kamp, så fornærmer det arbejderklassen, således som det f.eks. skete med post-kontorerne strejke og med strejken på Mathusinhos, hvor PCP's medlemmer skreg til arbejderne, at de var reaktionære, og hvor de beskyldte arbejderne for at gå fascismens ærinde. Men hvem der faktisk går fascismens ærinde er PCP og reformisterne, når de, så på den ene og så på den anden måde, prøver at afvæbne arbejderbevægelsen og den folkelige bevægelse og få den drejet hen mod samarbejde med cheferne og med regeringen.

Efter talen var der lejlighed til at stille spørgsmål og til at diskutere. Der blev solgt materiale fra Arbejderforlaget og ved en indsamling efter mødet til KAM-1's kampfond indkom der 116,- kr.

Tag kontakt med KAM-1

HORSENS ★
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING ★
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSEVEJ 28
6000 KOLDING

KØBENHAVN ★
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100Ø

ODENSE ★
RØDE STJERNE
NØRREGADE 65
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
FLEMMING
RASMUSSEN
MORTEN BORUPS
GADE 16 o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

Undersøg dog
forholdene lokalt